

OKROŽNO SODIŠČE V MARIBORU

Opr.št.: _____

Cafova ulica 1,
2000 Maribor

Maribor, 27. 11. 2017

TOŽEČE STRANKE:

- 1) ANDREJ ROZMAN, Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor
- 2) ALEŠ ROZMAN, Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor,

ki ju zastopa odvetnik Skupina 1, Advokatna ulica 17, 2000 Maribor

TOŽENE STANKE:

- 1) BLAŽ ROZMAN, Ulica Josipa Krajnca 4, 2000 Maribor
- 2) BRANIMIR ROZMAN, Ulica Josipa Krajnca 4, 2000 Maribor,

ki ju zastopa odvetniška družba ŠMŠ d.o.o. Gosposvetska cesta 17, 2000 Maribor

ODGOVOR NA TOŽBO

zaradi plačila VSP 800,00 EUR s pp.,

VSP 19.000, 00 EUR s pp.,

VSP 18.000,00 EUR s pp.,

VSP 2.300,00 EUR s pp,

3x pooblastilo priloženo

3x priloge

Sodna taksa: plačano

1. PROCESNI VIDIKI

1.1 STVARNA PRISTOJNOST

Stvarna pristojnost je procesna predpostavka, ki določa, katero sodišče je na prvi stopnji pristojno za odločanje v določeni zadevi. Presoja, ali bo v konkretnem sporu odločalo okrajno ali okrožno sodišče, se opravi glede na vrednost spornega predmeta in glede na pravni temelj spornega razmerja.

V konkretnem primeru se vrednost spornega predmeta določi glede na vrednost glavnega predmeta brez stranskih terjatev (npr. pravdni stroški, obresti itd.), saj se slednje upoštevajo samo v primeru, ko se uveljavljajo kot glavni zahtevki.

Tožbeni zahtevki v konkretnem primeru ne presega vrednosti 20.000€, zato bo za odločanje o sporu stvarno pristojno okrajno sodišče. Poleg vprašanja odškodninske odgovornosti so stranke v sporu tudi glede (ne)obstoja služnosti. Za spore glede služnosti je po 30. členu ZPP pristojno okrajno sodišče. Iz tega izhaja, da je za oba zahtevka stvarno pristojno okrajno sodišče.

1.2 KRAJEVNA PRISTOJNOST

Zakon o pravdnem postopku v 46. členu kot splošno krajevno pristojno sodišče določa tisto sodišče, na območju katerega ima tožena stranka stalno prebivališče.

Poleg splošne krajevne pristojnosti je za odškodninske spore v 52. členu določena tudi posebna krajevna pristojnost in sicer tudi sodišče, na območju katerega je bilo storjeno škodno dejanje, ali sodišče, na območju katerega je nastala škodljiva posledica, je pristojno. V primeru, ko imamo izbirno krajevno pristojnost, daje zakon možnost tožniku, da sam izbere v katerem kraju bo tožil. Toženec temu ne more ugovarjati. Iz navedenega sledi, da bo krajevno pristojno Okrajno sodišče v Mariboru.

Iz zakona izhaja, da je za sojenje v sporih o stvarnih pravicah izključno krajevno pristojno tisto sodišče, na območju katerega leži nepremičnina. Kadar zakon določa izključno pristojnost, stranki nimata možnosti, da bi se dogovorili drugače. Zahtevki iz služnostne tožbe spada med spore o stvarnih pravicah na nepremičninah, zato bo tudi v tem primeru pristojno Okrajno sodišče v Mariboru.

1.3 SOSPORNIŠTVO

V delu pravnega postopka, ki se nanaša na odškodninski zahtevek, gre na strani tožene stranke za materialno in navadno sosporništvo. V skladu s prvim odstavkom 191. člena ZPP je lahko skupaj toženih več oseb, če so glede na sporni predmet v pravni skupnosti ali, če se opirajo njihove pravice oziroma obveznosti na isto dejansko in pravno podlago ter, če gre za solidarne terjatve ali solidarne obveznosti. Toženca skladno s 186. členom OZ solidarno odgovarjata za povzročeno škodo, zato gre v danem primeru za materialno sosporništvo. Pri tej obliki sosporništva predpostavka za dopustnost skupnega nastopanja ni stvarna in krajevna pristojnost istega sodišča. Skladno z 49. členom ZPP je mogoče tožiti vse materialne sospornike pri sodišču, ki je pristojno za enega izmed njih.¹ O navadnem sosporništvu govorimo tedaj, kadar se lahko za vsakega sospornika izda različna sodba. Vsak navaden sospornik je namreč samostojna stranka. Njegova procesna dejanja učinkujejo le zanj, vendar pa je mogoče upoštevati zatrjevanje nekega dejstva, ki je skupno za vse sospornike, tudi v korist drugih navadnih sospornikov. Sodna praksa in teorija štejeta solidarne dolžnike za navadne sospornike.²

Glede vprašanja obstoja služnosti gre na pasivni strani za nujno materialno sosporništvo, saj je za ugotovitev obstoja služnosti treba tožiti oba solastnika nepremičnine. Nujno sosporništvo je podano le v primeru, kadar so upravičenci glede sporne materialne pravice v takšnem razmerju, da lahko le vsi skupaj upravljajo in razpolagajo s pravico, v katero posega tožba.³ V obravnavanem primeru je ta pogoj izpolnjen.

1.4 PROCESNA LEGITIMACIJA

Teorija loči med stvarno (materialno) in procesno legitimacijo. Stvarna pomeni, da je stranka tudi nosilec pravic in obveznosti iz materialnopravnega razmerja, o katerem poteka spor v pravdi. Vendar pa v pravdi zadostuje zatrjevanje stvarne legitimacije. Zadostuje torej, da tožnik trdi, da je nosilec pravic, toženec pa obveznosti iz določenega materialnopravnega razmerja. Od tega, ali je stvarna legitimacija res podana, je odvisna odločitev o utemeljenosti oz. neutemeljenosti tožbenega zahtevka. Procesna legitimacija pa se nanaša na upravičenje sprožiti konkreten spor. V primeru, da ta ni podana, sodišče tožbo zavrže.⁴

2. POSEST

2.1 OBSTOJ POSESTNO-POSREDOVALNEGA RAZMERJA

¹ Ude (2002) Civilno procesno pravo. 231.

² Sodba II Ips 608/93 z dne 15.09.1993

³ Sodba II Ips 3/2009 z dne 25.10.2012

⁴ Višje sodišče v Ljubljani, št. I Cp 459/2004, 1. december 2004.

Kot izhaja iz dejanskega stanja, zajetega v tožbi, sta tožeči stranki po tem, ko sta do leta 1978 postopoma prevzeli očetovo dejavnost vodenja gostinskega lokala na nepremičnini parc. št. 1798/1 k.o. Maribor-Grad, in leta 1980 tudi postali lastnika te nepremičnine, leta 1988 zaradi razširitve svoje ponudbe storitev in posledično naraslega prometa, začeli uporabljati sosednjo nepremičnino parc. št. 1798/2 k.o. Maribor-Grad, saj so hotelski gostje začeli tam parkirati svoje avtomobile.

Tožeči stranki v tožbi zatrjujeta, da sta z njuno mamo in očetom, ki sta bila (so)lastnika nepremičnine parc. št. 1798/2 k.o. Maribor-Grad, sklenili konkludentni dogovor o uporabi navedenega zemljišča za namene parkiranja ter da sta na podlagi takšnega dogovora tudi začeli izvrševati dobroverno posest. Tožeči stranki v tožbi navajata, da do posesti dela nepremičnine nista bili upravičeni na podlagi izrecnega sklepa solastnikov o uporabi stvari, da pa je mogoče iz ravnanja lastnikov sklepati, da je bil takšen sklep sklenjen konkludentno in sta solastnika posest tožečima strankama prepustila. Neposredna posest naj bi bila tožečima strankama prepuščena z realnim dejanjem. Toženi stranki se s temi trditvami ne strinjata in prerekata trditev, da je prišlo do konkludentno sklenjenega sklepa, na podlagi katerega sta solastnika prepustila neposredno posest tožečima strankama.

Drugi odstavek 24.-ga člena Stvarnopravnega zakonika⁵ (v nadaljevanju SPZ) določa, da ima posest tudi tisti, ki izvršuje dejansko oblast prek koga drugega, ki ima neposredno posest iz kakršnegakoli pravnega naslova. Govorimo torej o posredni posesti, pri čemer pa mora med posrednim in neposrednim posestnikom obstajati neko posestno- posredovalno razmerje, torej določen pravni naslov, ki je lahko bodisi pravnoposlovne narave ali pa temelji na zakonu.⁶

Trenutno veljavni SPZ konkretno ne določa pravnih podlag za nastanek posestno- posredovalnega razmerja, kar pa je določal Zakon o temeljnih lastninskih razmerjih (v nadaljevanju ZTLR)⁷, ki je bil tudi veljaven zakon v trenutku, za katerega stranki trdita, da je takšno razmerje nastalo.⁸ Čeprav se 24. člen SPZ in 70. člen ZTLR bistveno ne razlikujeta, saj je treba tudi današnji drugi odstavek 24. člena razlagati v smislu drugega odstavka 70. člena ZTLR-ja⁹, pa je potrebno glede obstoja pravnega naslova zaradi prepovedi retroaktivne veljave zakonov, določene v 155. členu Ustave RS, uporabiti takrat veljavni ZTLR. ZTLR je v drugem odstavku 70. člena kot naslov za nastanek posredne posesti določal užitek, stanovanjsko pogodbo, zakup, shranjevanje, posodbo in drug pravni posel.

⁵ Stvarnopravni zakonik (Uradni list RS, št. 87/02 in 91/13)

⁶ VSL50274 z dne 21.9.2005

⁷ Zakon o temeljnih lastninskopravnih razmerjih (Uradni list SFRJ, št. 6/80, 20/80 – popr., 36/90, Uradni list RS, št. 4/91 in 87/02 – SPZ)

⁸ ZTLR je bil v Sloveniji veljavni zakon vse do začetka uveljavitve trenutno veljavnega SPZ-ja, 1.1.2003.

⁹ Juhart, Tratnik, Vrenčur, Berden, Keresteš, Rijavec, Vlahek, (2004) Stvarnopravni zakonik (SPZ) s komentarjem.149.

V konkretnem primeru med strankami ni obstajala nobena izmed podlag, ki jih izrecno našteva ZTLR, niti ni nastal noben drug pravni posel, saj je ena izmed predpostavk za nastanek veljavnega pravnega posla ta, da mora stranka imeti animus contrahendi, torej voljo ustvariti pravno zavezujoče razmerje. Poleg tega mora obstajati zavest izjavljajočega, da njegovo ravnanje pomeni pravno relevantno izjavo volje. V konkretnem primeru nobena izmed teh dveh predpostavk ni bila podana.

Tožeči stranki trdita, da je bil dogovor sklenjen konkludentno. Četudi za nastanek pravnega razmerja zadošča izjava volje, ki je sicer lahko tudi konkludentna, pa v konkretnem primeru kot konkludentno dejanje za nastanek takšnega razmerja ne zadošča zgolj nenasprotovanje uporabi zemljišča.

Sodna praksa konkludentno dejanje opredeljuje kot ravnanje, delovanje ali obnašanje, iz katerega se da zanesljivo sklepati, kakšna je pravno poslovna volja določene osebe (fizične ali pravne), čeprav ta volja ni izrecno (ustno ali pisno) izražena. V konkretnem dejanskem stanju pa ne moremo trditi, da lahko iz obnašanja staršev zanesljivo sklepamo, da sta izrazila svojo voljo po ustvaritvi posestno-posredovalnega razmerja, s čimer bi tožeči stranki pridobili neposredno posest. Iz tega razloga tudi niso pravilne trditve tožečih strank, da sta bili le ti dobroverni, saj svoje upravičenosti do posesti nista mogli graditi na nobenem pravnem poslu ali drugem pravnem temelju, ki bi ju upravičeval do posesti (več o dobrovernosti v nadaljevanju).¹⁰

Pojem konkludentnega ravnanja je sicer pravni standard, ki ga mora sodišče napolniti v vsakem konkretnem primeru na podlagi konkretnih okoliščin. Pomembno je, da pri presoji konkludentnega dejanja pridejo v poštev le objektivna merila, ne pa vsebina, ki jo ravnanju pripisujejo stranke.¹¹ Samo nenasprotovanje lastnika, da se lahko v konkretnem trenutku konkretno zemljišče uporablja za namene parkiranja avtomobilov, objektivno gledano ne more predstavljati njegovega izraza poslovne volje po sklenitvi posestno-posredovalnega razmerja, ki bi nasprotni stranki omogočal izvrševanje posesti.

Zaradi vsega navedenega v konkretnem primeru ne moremo zatrjevati obstoja posredne posesti lastnikov nepremičnine, saj zaradi odsotnosti pravnega razmerja med tožečima strankama in lastnikoma nepremičnine ni obstajalo posestno-posredovalno razmerje, na podlagi katerega bi bili tožeči stranki upravičeni do neposredne posesti.

Poleg tega tožeči stranki v tožbi trdita, da jima je bila neposredna posest prepuščena z realnim dejanjem, ki je predstavljalo posestno prenosni akt. Pri nepremičninah se neposredna posest lahko pridobi na podlagi obstoja posestnega prenosnega akta, kot je npr. predaja ključev, ograditev, označitev ali kakšno drugo simbolno ravnanje. Vendar pa je konkludentno ravnanje tukaj mišljeno v

¹⁰VSL sodba I Cpg 1154/2012 z dne 19.2.2013

¹¹VSRS sodba II Ips 58/2013 z dne 19.2.2015

smislu nekega simbolnega ravnanja, iz katerega se lahko sklepa na obstoj volje za prenos posesti, čemur pa v konkretnem primeru ni zadoščeno, saj je šlo izključno za neko pasivnost lastnikov, s katero nista preprečila uporabe njune nepremičnine, vsekakor pa ni šlo za realno dejanje, s katerim bi bila nepremičnina dana v posest tožečima strankama.¹²

2.2 DOBROVERNOST

Tožeči stranki trdita, da sta posest izvrševali dobroverno, čemur toženi stranki ugovarjata. Zakon (28. člen SPZ) izhaja iz negativne definicije in pravi, da posestnik ni v dobri veri, če je vedel ali mogel vedeti, da ni upravičen do posesti. Opredelitev dobre vere je podana glede na upravičenost do posesti.¹³ Kot že omenjeno tožeči stranki samo na podlagi nenasprotovanja staršev oziroma solastnikov nepremičnine, ki sta jo tožeči stranki začeli uporabljati za namene parkiranja avtomobilov, nista mogli sklepati, da se je na njiju prenesla sama posest in da je nastalo posestno-posredovalno razmerje. Zato tožeči stranki ne moreta trditi, da sta bili v dobri veri, saj sta se zavedali oziroma bi se mogli zavedati, da upravičenost do posesti ni mogla nastati zgolj na podlagi takšnega nenasprotovanja, pač pa bi moralo obstajati konkretno pravno razmerje.

Tožeči stranki svojo dobro vero utemeljujeta tudi z nastankom konkludentno sklenjenega sklepa solastnikov o uporabi stvari. Sporna nepremičnina je bila v solastnini mame in očeta strank v sporu. Odločitev o prenosu posesti je odločitev, ki spada med posle, ki presegajo redno upravljanje. Gre za posle, ki so za stvar in izvrševanje oblastnih upravičenj tako pomembni, da o njih lahko odločajo samo vsi solastniki skupaj- torej je potrebno soglasje vseh solastnikov, v konkretnem primeru mame in očeta. Pri sklepanju teh poslov veljajo splošna pravila o sklepanju pravnih poslov in doseganju soglasja volj, pri čemer se lahko soglasje izreče tudi ustno ali s konkludentnim dejanjem.¹⁴ Vseeno pa v konkretnem primeru ni šlo za konkludentno dejanje, s katerim bi nastal takšen sklep, saj nenasprotovanja solastnikov parcele v konkretnem primeru ne moremo šteti za voljo staršev za trajni prenos posesti. Da bi lahko govorili o sklenitvi takšnega sklepa, bi morala biti bolj določno, konkretno opredeljena vsebina sklepa.

2.3 POGOJI ZA OBSTOJ POSESTI

¹² Juhart, Tratnik, Vrenčur, (2007) Stvarno pravo.105.

¹³ Prav tam.114.

¹⁴ Prav tam.319-320.

Tožeči stranki se pri zatrjevanju obstoja neposredne posesti sklicujeta na to, da so bili izpolnjeni kriteriji, ki jih za priznanje obstoja posesti zahteva sodna praksa. Stranki trdita, da so bili izpolnjeni vsi štirje kriteriji.

Sodna praksa posest opredeljuje kot tisto razmerje fizične oblasti nad stvarjo, ki zadovoljuje naslednje kriterije: zunanja vidnost, trajnost, izključnost in dostop stvari posestniku.

Kriterij izključnosti sodna praksa razlaga kot možnost, da posestnik izključi tretje osebe iz souporabe stvari, v konkretnem primeru parkirišča. Temu kriteriju tožeči stranki nista zadostili, saj s tem, ko so gostje parkirali na spornem zemljišču, ni bilo onemogočeno, da na tem zemljišču ne bi parkirale tudi druge osebe- npr. sami toženi stranki, gostje, ki so bili pri njih na obisku ali kdo drug.¹⁵ Ni torej podan kriterij izključujoče posesti, če stranka ni imela možnosti odvrniti tretjih oseb od souporabe stvari.¹⁶ Kot je v eni izmed sodb opredelilo višje sodišče, ne more biti zadoščeno temu kriteriju, če stvari ni souporabljal zaključen krog oseb, ampak tudi nedoločene tretje osebe.¹⁷

Stranki nista zadostili niti kriteriju zunanje vidnosti, saj sama postavitve znaka, ki je označevala območje parkirišča, ni nikjer nakazovala, da je to parkirišče, ki pripada zgolj in izključno hotelu in da posledično lahko tam parkirajo samo stranke hotela. Če bi stranki želeli zadostiti temu kriteriju, bi moral znak označevati, da gre za parkirišče v lasti hotela, ne pa samo znak z označbo P. Tudi na splošno ne bi bilo mogoče nedvoumno sklepati, da gre za parkirišče, ki pripada samo hotelu, glede na to, da le to leži na sosednji parceli in ne na nepremičnini v okviru hotela.¹⁸

Kriterij dostopnosti pomeni, ali sta imeli stranki vselej, kadar sta to hoteli, možnost dostopati in uporabljati parkirišče. Ali sta stranki lahko kadarkoli uporabljali točno določena parkirišča (tista, pred katerimi je bil znak) za parkiranje s strani gostov hotela. Temu kriteriju prav tako ni zadoščeno. Da bi se stranki lahko sklicevali na izpolnitev tega kriterija, bi morali postaviti ograjo, zapornico, količke oziroma na kakšen drug način zagotoviti, da bi bil dostop do tega parkirišča onemogočen subjektom, ki niso stranke hotela. Zgolj postavitve znaka na sicer odprtem parkirišču, ki je lahko dostopen vsakomur pa temu kriteriju ne more zadostiti, saj tudi v primeru, da bi imeli toženi stranki goste, bi le ti lahko parkirali tam, in tako preprečili dostop tožečima strankama do parkirišč, saj bi bila le ta zasedena. Tožeči stranki torej nista imeli zagotovljenega števila dotičnih parkirnih mest oziroma vseh parkirnih mest, saj nista mogli zagotoviti, da bodo ta parkirna mesta v vsakem trenutku prosta za njihune stranke. Glede tega kriterija se torej zastavlja vprašanje, ali je izpolnjen kriterij dostopnosti, ali

¹⁵ VSL sklep I Cp 2045/2016 z dne 9.11.2016

¹⁶ VSL sklep I Cp 1336/2010 z dne 21.4.2010

¹⁷ VSL sklep I Cp 2222/2004 z dne 1.6.2005.

¹⁸ VSL sklep I Cp 2045/2016 z dne 9.11.2016

pa je mogoče v konkretnem primeru šlo za sosesest tudi drugih uporabnikov in o izključni posesti ni mogoče govoriti. Res je sicer, da za izvrševanje neposredne posesti s strani tožečih strank ni odločilno, da bi gostje hotela imeli ves čas parkirane vozile na teh parkiriščih, vendar pa je treba dokazati, da sta imeli ves čas možnost točno določena mesta za parkiranje uporabiti in da sta torej imeli dejansko oblast nad stvarjo. Pogosto parkiranje na določenem mestu temu standardu ne zadosti.¹⁹

Vsi štirje kriteriji morajo biti izpolnjeni kumulativno. Že če en element ni podan, drugih ni več potrebno ugotavljati.²⁰ V konkretnem primeru niso bili kumulativno izpolnjeni vsi kriteriji, zato neposredna posest tožečih strank ne obstoji.

2.4 POSEST V ČASU DEDIŠČINSKE SKUPNOSTI

V trenutku smrti Franca Rozmana, ki je bil eden izmed solastnikov sporne parcele, se je že na podlagi zakona oblikovala dediščinska skupnost. Res je, kot sta navedli tudi tožeči stranki, da se v primeru smrti obstoječe posestno stanje prenese na dediče, vendar pa se toženi stranki v konkretnem primeru ne moreta strinjati z dejstvom, da je prišlo do prenosa posestno- posredovalnega razmerja, saj kot je utemeljeno zgoraj, le to ni obstajalo.

Toženi stranki ugovarjata temu, da je bil sklenjen sklep solastnikov (Franca in Marije Rozman), s katerim naj bi bil kot način uporabe določena uporaba s strani tožečih strank. Vendar pa je potrebno poudariti, da tudi v primeru, če bi ta trditev tožečih strank držala in bi bil takšen sklep res veljavno sklenjen, je določba, ki določa, da sklepi, ki jih solastniki sprejmejo v okviru upravljanja s stvarjo, učinkujejo v korist in breme njihovih pravnih naslednikov, sporna. Sporazum o določitvi načina uporabe stvari ima lahko daljnosežne posledice in lahko bistveno vpliva na položaj solastnikov. Po mnenju nekaterih teoretikov je potrebno določene sporazume med solastniki razlagati po namenu. V primeru, ko je namen določenega sporazuma v naklonitvi koristi točno določenemu solastniku, potem je treba takšen namen razlagati v odnosu inter partes in mu ni mogoče priznati učinkovanja tudi proti naslednikom. Takšno razmišljanje lahko prenesemo tudi na konkreten primer, čeprav v konkretnem primeru ni šlo za korist konkretnega solastnika. Četudi bi starša prenesla možnost uporabe, torej izvrševanja posesti na nepremičnini, na tožeči stranki, bi to lahko razlagali v smislu omogočanja koristi zgolj tema dvema osebama v tistem trenutku, ne pa kot trajen način uporabe sosednjega zemljišča. To lahko podkrepimo tudi z dejstvom, da je kasneje prišlo do sporazuma o tem, da si bosta toženi stranki na spornem zemljišču zgradili hiši dvojčka, z namenom bivanja, in zato je

¹⁹ VSL sklep I Cp 2045/2016 z dne 9.11.2016

²⁰ VSL sklep I Cp 1336/2010 z dne 21.4.2010.

logično, da sočasno služenje tega zemljišča za namene parkiranja ne more biti v skladu z namenom bivalne uporabe zemljišča. Omejitev solastninskih upravičenj za vselej, je v primeru kot je ta, v nasprotju z vsebino lastninske pravice in takšno omejevanje, na podlagi 38. člena SPZ, ni dopustno.²¹

Sodna praksa zavzema stališče, da je ureditev, določena v 67/7. členu SPZ, razumljiva, ker upravljanje s stvarjo omogoča, da stvar čim bolj služi svojemu namenu in je torej vstop novih pridobiteljev v pravni položaj predhodnikov glede upravljanja s solastno stvarjo potrebno za zagotovitev normalnega funkcioniranja solastne stvari. Vendar pa je sodišče v sodbi opr. št. II Cp 2952/2013 zapisalo, da to ne velja v primeru dogovora o goli razdelitvi solastne stvari v naravi, saj bi takšno učinkovanje dogovora, za katerega je sicer potrebno soglasje vseh solastnikov, ob odsotnosti legitimnega cilja poseganja v solastninska upravičenja novega pridobitelja brez njegovega soglasja, prekomerno poseglo v samo vsebino solastniških upravičenj. Do takšnega zaključka vodi tudi upoštevanje načela restriktivne razlage izjem, v konkretnem primeru načela relativnosti pogodb.

V konkretnem primeru tožeči stranki zatrjujeta, da je bil sklenjen takšen dogovor o načinu uporabe. Tudi v primeru, da bi bil takšen dogovor sklenjen, ne moremo reči, da bi dogovor v konkretnem primeru prispeval k temu, da bi solastna stvar čim bolj služila svojemu namenu. Posledično ne more učinkovati tudi v razmerju do tistih oseb, ki niso bile njegove skleniteljice. Na takšen zaključek ne vpliva niti dejstvo, da sta bili pravnici stranki ob pridobitvi solastniških deležev na obravnavanih nepremičninah z dogovorom, sklenjenim med njunima pravnima prednikoma, seznanjeni.²²²³

2.5 SKLENITEV SPORAZUMA O DOVOLITVI GRADNJE HIŠE DVOJČKA NA SPORNI NEPREMIČNINI

Tožeči stranki zatrjujeta, da sporazum, sklenjen med toženima, tožečima strankama ter njihovo mamo, na neposredno posest in dobrovernost tožečih strank ne vpliva, saj le ta ni na novo urejal dotedanjega načina uporabe dela nepremičnine s parkiriščem.

Toženi stranki ugovarjata navedbam tožečih strank. Namen dogovora je bil v tem, da bi toženi stranki lahko pričeli z gradnjo hiše dvojčka na sporni nepremičnini. Toženi stranki sta hišo zgradili z namenom bivanja v hiši in uporabe v zasebne namene. Stranki ne moreta uresničevati svoje pravice

²¹Juhart, Tratnik, Vrenčur, (2007) Stvarno pravo. 320-321.

²²VSL sodba II Cp 2952/2013 z dne 9.4.2014

²³Upravljanje na podlagi SSKJ pomeni odločati o uporabi, izkoriščanju in vzdrževanju česa. Med medsebojne dogovore med solastniki o upravljanju med drugim sodi tudi dogovor glede razdelitve posesti- torej sporazum o razdelitvi solastne stvari v naravi. (Juhart, Tratnik, Vrenčur, Berden, Keresteš, Rijavec, Vlahek, (2004) Stvarnopravni zakonik (SPZ) s komentarjem.335-336.)

do zasebnosti²⁴ in družinskega življenja, v kolikor se pred hišo ves čas menjavajo ljudje, ki tam parkirajo svoje avtomobile. To vsekakor pomeni poseg v pravico do zasebnosti. Hkrati parkiranje avtomobilov povzroča tudi hrup- hrup avtomobilov, hoje, pogovarjanja ljudi (tudi ob poznejših urah- dokler obratuje gostilna), kar je vsekakor v nasprotju z namenom uporabe zemljišča za namene prebivanja. Zato je že samo po sebi umevno, da iz dogovora izhaja tudi prenehanje z uporabo zemljišča za namene parkiranja s strani tožečih strank. Sam dogovor, s katerim je bilo sklenjeno soglasje o začetku gradnje hiše dvojčka na nepremičnini je bil sklep med skupnimi lastniki, s katerim so se ti dogovorili o načinu uporabe spornega zemljišča. Sama uporaba zemljišča je torej od tega sklepa naprej, kljub temu, da je sicer med strankami obstajala skupna lastnina (in kasneje solastnina), pripadala zgolj toženima strankama.

Svoje nestrinjanje z uporabo zemljišča za namene parkiranja sta toženi stranki jasno izražali, s tem, ko sta poskušali prepričati gostom hotela, da bi le ti parkirali avtomobile na omenjenem zemljišču. Toženi stranki se ne strinjata z navedbami tožečih strank, da sta izobešali grozilne letake. Na parkirane avtomobile sta izobešali opozorilne letake, s pomočjo katerih, sta opozarjali goste, da bodo njihovi avtomobili odpeljani s strani pajka v primeru parkiranja na tem zemljišču oziroma, da bo zaračunana parkirnina. Do teh dejanj sta bili toženi stranki upravičeni, saj je šlo za zemljišče, katerega uporaba je pripadala njima, zato sta imeli pravico druge osebe izključiti iz uporabe le tega. Poleg tega so toženima strankama nastali tudi stroški, saj sta morali z namenom prenehanja s parkiranjem, na svoje stroške organizirati odvoz parkiranih vozil.

Vse omenjeno vsekakor vpliva tudi na dobrovernost tožečih strank, saj le ti nista bili dobroverni in bi se morali zavedati, da tudi zaradi sklenjenega sklepa o uporabi skupne lastnine, nista upravičeni do parkiranja vozil na omenjenem zemljišču.

2.6 UTEMELJENOST DOBROVERNOSTI POSESTI NA PODLAGI STVARNE SLUŽNOSTI

Tožeči stranki dobrovernost svoje posesti od leta 2015 naprej utemeljujeta na podlagi pravice stvarne služnosti. Navedeno ne drži, saj do samega priposestevovanja služnosti ni prišlo, zato tudi dobre vere ni mogoče graditi na tem naslovu. Več o služnosti je zapisano v naslednjem poglavju.

2.7 DOKAZI

- skica lege nepremičnin
- zaslišanje toženih strank
- zaslišanje Marije Rozman
- ogled

²⁴ Ustavna pravica, varovana z 35. členom Ustave RS.

- računi za storitve odvoza avtomobilov
- opozorilni letaki

3. SLUŽNOST

3.1 NEPRAVO PRIPOSESTVOVANJE SLUŽNOSTI

Tožeči stranki kot podlago za nastanek služnosti navajata zakon, torej priposestevanje služnosti. Konkretnije, sklicujeta se na nepravo priposestevanje, pogoj za nastanek katerega je pošteno izvrševanje služnosti in potek 20- letne priposestvovalne dobe.

Toženi stranki ugovarjata trditvi, da sta tožeči stranki priposestovali služnost parkirišča na nepremičnini. Res je, da je ena izmed podlag za pridobitev služnosti priposestevanje, pri čemer ločimo pravo in nepravo priposestevanje. Za pravo priposestevanje v vsakem primeru ne more iti, saj stranki nista bili dobroverni, kar pa je ključni pogoj za to vrsto priposestevanja. Stranki se sklicujeta ne nepravo priposestevanje, vendar v konkretnem primeru niso izpolnjeni niti kriteriji za to vrsto priposestevanja, saj ni podan niti kriterij poteka 20- letne dobe, niti kriterij poštenega izvrševanja služnosti.

3.1.1 POŠTENO IZVRŠEVANJE SLUŽNOSTI

Eden izmed pogojev za nepravo priposestevanje je, da način izvrševanja ni nepošten. Zakon postavlja domnevo, da če lastnik služne nepremičnine dalj časa dovoli dejansko izvrševanje služnosti in se temu ne upre, pristaja na njen nastanek. V konkretnem primeru, pa ta pogoj ni izpolnjen, saj sta toženi stranki vse od leta 1992 jasno nasprotovali uporabi nepremičnine in torej tudi samemu izvrševanju služnosti s strani tožečih strank.²⁵ Svoje nestrinjanje sta toženi stranki izkazovali z izobešanjem opozoril, postavljanjem prepek, da se na zemljišču ne bi parkiralo, z opozarjanjem samih tožečih strank.

Skladno s sodno prakso je nasprotovanje podano vedno, kadar lastnik služnega zemljišča jasno in nedvoumno, z besedami ali dejanji, da vedeti tistemu, ki naj bi služnost priposestvoval, da se z uporabo njegove nepremičnine ne strinja in je ne dovoljuje. Število nasprotovanj ni pomembno. Zadošča eno samo, če je to jasno in nedvoumno.²⁶ Res je, da toženi stranki vse do leta 2015, ko je prišlo do razdelitve solastnine, nista bili izključna lastnika te nepremičnine, pač pa je najprej obstajala skupna posest, nato pa je nastala solastnina. Vseeno pa sta bili toženi stranki tisti, ki jima je na podlagi sklepa o uporabi pripadala pravica do uporabe tega zemljišča. Četudi uporabi zemljišča s

²⁵ Juhart, Tratnik, Vrenčur, (2007) Stvarno pravo.604.

²⁶ VSL sodba in sklep I Cp 2794/2013 z dne 14.5.2014

strani tožečih strank niso nasprotovali vsi skupni lastniki (kar v vsakem primeru ni mogoče, saj sta bili tudi tožeči stranki skupna lastnika), zadošča, da sta nasprotovali toženi stranki.

Bistveno pri nepravem priposestvovanju služnosti je, da se je služnost izvrševala tako, da je bilo izvrševanje opazno, in da lastnik temu torej ni nasprotoval. Breme dokazovanja je na priposestvovalcu. Zakon navaja tri primere nepoštenega izvrševanja, med drugim tudi zlorabo zaupanja. Ni mogoče priposestvovati v primeru, da je šlo za zlorabo zaupanja. Za takšen primer gre, če lastnik služeče nepremičnine včasih dovoli ravnanja, ki pomenijo izvrševanje služnosti, vendar kot znak prijaznosti, in ne z namenom, da se ustanovi služnost.²⁷ V konkretnem primeru bi lahko uporabo s strani tožečih strank utemeljevali kot znak prijaznosti staršev, da sta dopuščala oziroma nista preprečila parkiranja na tej nepremičnini v določenem času. Ravnanje tožečih strank lahko torej utemeljimo kot zlorabo zaupanja, saj ta dopustitev ni bila namenjena ustanovitvi služnosti v korist nepremičnine, na kateri je stal hotel.

Poleg tega se tožeči stranki glede poštenosti izvrševanja služnosti sklicujeta na vezanost dediščinske skupnosti na sklepe solastnikov o upravljanju s stvarjo. Kot je bilo že natančneje obrazloženo v poglavju o posesti, takšen sklep, ki bi ga sklenila Marija in Franc Rozman, ni obstajal. Četudi tožeči stranki zatrjujeta, da do sklenitve takšnega sklepa lahko pride tudi s konkludentnim dejanjem, do tega v konkretnem primeru ni prišlo, saj iz ravnanja takratnih lastnikov ni bilo mogoče jasno, nedvoumno in zanesljivo sklepati volje strank po sklenitvi takšnega sporazuma. Poleg tega nepoštenost tožečih strank lahko utemeljimo tudi na podlagi veljavno sklenjenega sporazuma med tožečima in toženima strankama ter njihovo mamo. Ta sklep, ki je določal pravico uporabe zemljišča toženima strankama, je bil sklenjen soglasno leta 1992, stranki sklepa pa sta bili tudi tožeči stranki, zato sta za sklep vedeli in bi morali prenehati z uporabo nepremičnine za namene parkiranja. Iz tega torej izhaja, da stranki nista pošteno izvrševali služnosti, zato tudi do priposestvovanja le te ni moglo priti.

Poleg tega pa tožeči stranki povsem neutemeljeno navajata, da je vezanost pravnih naslednikov še toliko večja v primerih, ko dogovorjeni način rabe stvari v solastnini ustreza abstraktnim idealnim deležem na stvari. Navajanje te trditve je povsem nerelevantno, saj stranki nimata nobene podlage za trditev, da uporaba parcele v delu, kjer je bilo parkirišče, ustreza njunima abstraktnima deležema v solastnini.

²⁷Juhart, Tratnik, Vrenčur, Berden, Keresteš, Rijavec, Vlahek, (2004) Stvarnopravni zakonik (SPZ) s komentarjem.903.

Tožeči stranki v tožbi nepravilno navajata tudi to, da sta toženi stranki s svojim ravnanjem želeli od (so)posesti in (so)uporabe nepremičnine izključiti preostale skupne lastnike in solastnico ter da kot skupna lastnika do izključne posesti in uporabe nepremičnine nista bila upravičena. Navedene trditve niso pravilne in jim toženi stranki v celoti ugovarjata. Kot je navedeno zgoraj je bil leta 1992 s soglasjem vseh skupnih lastnikov sklenjen sklep, s katerim se je toženima strankama dovolilo, da na sporni nepremičnini zgradita hišo dvojčka. Takšen sklep je tako določil način uporabe in tudi posesti zemljišča, ki sta bila torej na podlagi dogovora izključno v rokah toženih strank. Iz tega razloga sta bili toženi stranki povsem upravičeni izključiti preostale skupne lastnike in solastnico iz souporabe in sopoesti.

Vsak skupni lastnik ima pravico do souporabe in solastnine, če se skupni lastniki ne dogovorijo drugače s sklepom. Ti dve pravici sta bili torej tožečima strankama na podlagi sklepa omejeni. Pomembno je, da razlikujemo med posestjo kot dejanskim načinom izvrševanja oblasti nad stvarjo in upravičenjem uporabe, ki je pravni izraz solastnine.²⁸ Tožeči stranki bi od sodišča lahko zahtevali, da spremeni način uporabe stvari, ne moreta pa tega spreminjati samovoljno- s tem, da sta nepremičnino uporabljali kot parkirišče.²⁹

Zaradi vsega navedenega je potrebno šteti izvrševanje služnosti parkirišča s strani tožečih strank v celotnem priposestvovalnem roku kot nepoštено.

3.1.2 TEK PRIPOSESTVOVALNE DOBE

Tožeči stranki zatrjujeta, da je rok za priposestvanje služnosti začel teči leta 1988, ko sta začeli izvrševati posest nad delom nepremičnine in da sta služnost neprekinjeno izvrševali 24 let, v tem vmesnem času pa le to tudi priposestvovali (po poteku 20-ih let). Navedene trditve ne držijo in jim toženi stranki v celoti ugovarjata.

Tožeči stranki se sklicujeta na dejstvo, da sta na delu nepremičnine v njuni posesti izvrševali služnost parkirišča, kar naj bi potrjevala tudi izključujoča narava le te. Kot je že bilo omenjeno v poglavju o posesti, v konkretnem primeru ni izpolnjen kriterij izključujočnosti, zato tudi sama neposredna posest na podlagi kriterijev, ki jih je razvila sodna praksa, ne obstoji. Tožeči stranki sta v tožbi navedli, da izključujočnost posestniku omogoča, da od drugih (tudi od lastnika) lahko zahteva, da v njegovo posest ne posegajo, oz. opustijo ravnanja, ki bi jim bila sicer dovoljena. Te navedbe lahko uporabimo kot podkrepitev trditve, da v konkretnem primeru ni šlo za obstoj neposredne izključujoče posesti, saj

²⁸Juhart, Tratnik, Vrenčur, (2007) Stvarno pravo.313.

²⁹ VSM sodba I Cp 353/2012 z dne 18.9.2012

s tem, ko solastnika (starša) nista izrecno nasprotovala uporabi zemljišča s strani tožečih strank, se nikakor nista strinjala oziroma privolila v to, da bi bila tudi sama izključena iz uporabe tega zemljišča. Tudi iz tega razloga toženi stranki ugovarjata trditvi tožečih strank o strinjanju solastnikov glede izvrševanja služnosti parkirišča.

Nadalje tožeči stranki v tožbi navajata, da na tek priposestvovalne dobe ne vpliva sprememba lastninskega stanja na služeci nepremičnini. Tej trditvi lahko ugovarjamo iz dveh razlogov. Prvi je ta, da je s spremembo lastninskega stanja prišlo do nastanka dediščinske skupnosti, s čimer se je oblikovala skupna lastnina, skupna lastnika pa sta bila tudi tožeči stranki, zato je zaradi t.i. združitve prišlo do prenehanja teka priposestvovalne dobe. Ta argument je podrobneje pojasnjen v nadaljevanju.

Tej trditvi pa lahko ugovarjamo še iz enega razloga. Tožeči stranki sta se sklicevali na pravilo, da v primeru spremembe lastninskega stanja, pridobitelj lastninske pravice na služecem zemljišču pristane na dejansko izvrševanje služnosti, če mu je znano, da se je služnost izvrševala v času lastninske pravice pravnega prednika in če izvrševanju služnosti tudi v prihodnje ne nasprotuje. Navedeno pravilo v konkretnem primeru ni relevantno, saj ne moremo trditi, da ob spremembi lastninskega stanja lastniki niso nasprotovali nadaljnjemu priposestvovanju. Res je, da je dediščinsko skupnost sestavljalo pet oseb, pri čemer sta samo dve osebi (toženi stranki) izrecno izražali svoje nestrinjanje, vendar pa je bilo nestrinjanje izraženo in ga je potrebno upoštevati, saj sam tek priposestvovalnega roka pripelje do nastanka služnosti, ki pomeni velik poseg v lastninsko pravico.

3.1.3 SLUŽNOST NA LASTNI STVARI

Eno izmed pomembnih načel v zvezi s služnostmi je, da služnost na lastni stvari ni mogoča- nemini res sua servit.³⁰ Služnost je pravica na tuji stvari in preneha, če pride do združitve lastninske pravice in služnosti v enem subjektu.³¹ SPZ takšno združitev ureja v 224. členu. Sama priposestvovalna doba je bila torej prekinjena že v trenutku nastanka dediščinske skupnosti (nastanek skupne lastnine) in bi bila prekinjena tudi kasneje ob nastanku solastnine. V primeru enakosti lastninskega stanja gre torej za položaj, ko postane lastnik obeh nepremičnin ista oseba ali pa v primeru, ko se vzpostavi identično solastninsko razmerje tako po osebah kot tudi po njihovih deležih. Služnost v takšnih primerih ni več potrebna, saj se njena vsebina lahko izvršuje na podlagi lastninske pravice.³²

³⁰ Juhart, Tratnik, Vrenčur, Berden, Keresteš, Rijavec, Vlahek, (2004) Stvarnopravni zakonik (SPZ) s komentarjem.923.

³¹ Juhart, Tratnik, Vrenčur, (2007) Stvarno pravo. 591-592.

³² Prav tam.611-612.

Ustanovitev služnosti na skupni lastnini ali solastni stvari ni mogoča, saj je stvarna služnost po svoji temeljni vsebini in namenu stvarna pravica na tuji stvari.³³

Stvarna služnost bremeni služnečo nepremičnino kot celoto, čeprav je lahko izvrševanje vsebine služnosti omejeno samo na del služneče nepremičnine. Stvarna služnost ne more obstajati na alikvotnem deležu ali solastninskem deležu.³⁴ Ravno iz tega razloga tudi pride do prenehanja teka priposestvalne dobe v trenutku nastanka skupne lastnine ali solastnine. Tožeči stranki sta bili dediča Franca Rozmana in tako del dediščinske skupnosti, kar pomeni, da sta imela skupaj s svojo mamo in bratoma nepremičnino v skupni lastnini. O skupni lastnini govorimo, kadar gre za lastnino več oseb na isti stvari, če njihovi deleži niso v naprej določeni. Skupni lastniki imajo lastninsko pravico, ki ni razdeljena in jo lahko izvršujejo sam vsi skupaj kot en lastnik. Bistvena značilnost njihovega medsebojnega razmerja je soglasje.³⁵ Vsekakor pa ta značilnost skupne lastnine ne utemeljuje trditve tožečih strank, da je šlo za skupnoročno skupnost. Tožeči stranki sta se sklicevali na nemško sodno prakso, zato tega instituta ni mogoče uporabiti v slovenskem pravem redu. Čeprav je res, da se vsa upravičenja izvršujejo skupno, kot da bi šlo za eno osebo³⁶, pa ni mogoče uporabiti omenjenega instituta, saj je potrebno upoštevati veljavno slovensko pravo, ki takšnega instituta ne pozna. V primeru, da bi sodišče dovolilo sklicevanje na takšen institut, bi to pomenilo poseg v pravno varnost, katere namen je ravno v tem, da lahko subjekti spoznajo veljavno pravo v naprej. Načelo pravne varnosti zahteva, da so pravna pravila jasna in predvidljiva. Res je, da naš pravni sistem izhaja iz nemškega, vendar pa se ne moremo sklicevati na njihove institute, če ti niso bili prevzeti v slovensko zakonodajo, pri čemer pa obstoja skupnoročne skupnosti ne pozna niti slovenska sodna praksa. Na podlagi slovenskega pravnega sistema na skupni lastnini ni zasnovana družba civilnega prava, kot to poznajo primerjalnopravne rešitve.

Pravna država mora spoštovati načelo zaupanja v pravo, pravno varnost in druga načela pravne države, ki izvirajo iz 2. člena Ustave RS. Tako pravo kot tudi celotno ravnanje vseh državnih organov mora biti predvidljivo, ker to zahteva pravna varnost. Temeljna ustavna načela zavezujejo tudi sodišča, zato morajo ta, ko z odločitvijo s posamičnim aktom opravijo konkretizacijo načela pravne varnosti, ki je sinonim za načelo zaupanja v pravo, pri tem izhajati iz zahtev tega načela.³⁷

³³ VSL sodba I Cp 2246/2015 z dne 21.10.2015

³⁴ Juhart, Tratnik, Vrenčur, (2007) Stvarno pravo.597.

³⁵ Prav tam.325.

³⁶ Prav tam.326.

³⁷Up-164/15-14 z dne 18.2.2016

Torej tudi v primeru, da bi bili izpolnjeni drugi pogoji za nastanek služnosti, bi se tek priposestvalne dobe prekinil v trenutku vzpostavitve dediščinske skupnosti, saj po veljavnem slovenskem pravu služnost na solastnini ali skupni lastnini ni mogoča.³⁸

Tožeči stranki sta nadalje zatrjevali, da služnost ne preneha niti v primeru nastanka solastnine, oziroma, da je služnost prenehala zgolj prehodno. Kot sta navedli že tožeči stranki, obstaja možnost, da stvarna služnost zaradi vzpostavitve enakega lastninskega stanja preneha le prehodno, v primeru, da je združitev začasna. Vendar, pa je to možno samo v primeru, ko je služnost vpisana v zemljiško knjigo (v nadaljevanju ZK). To možnost ureja drugi odstavek 224. člena SPZ.³⁹ Tožeči stranki sicer zatrjujeta, da bi morali takšno možnost dopustiti tudi v primeru, ko gre za nevpisane služnosti, s čimer pa se toženi stranki ne strinjata.

Tožeči stranki zatrjujeta, da čeprav zakon možnost zgolj začasnega prenehanja služnosti dopušča zgolj v primeru, ko je služnost vpisana v ZK, pa ni razloga, da ne bi tega pravila uporabili tudi v primeru, ko služnost ni vpisana v ZK. Tožeči stranki torej zatrjujeta, čeprav ne izrecno, da bi v tem primeru morali uporabiti zakonsko analogijo, torej t.i. argumentum a simili ad simile, na podlagi katerega moramo bistveno enake situacije urejati enako. Pri zakonski analogiji uporabimo ustrezno splošno in abstraktno pravno pravilo tudi za dejanski stan, ki ga zakon neposredno ne ureja, a je podoben pravno urejenemu.⁴⁰ V konkretnem primeru takšnega sklepanja po podobnosti ni mogoče uporabiti, saj sta si položaj, ko je služnost vpisana v ZK in položaj, ko ni, v bistvenem različna. V primeru, da bi zakonodajalec želel izrecno dopustiti možnost zgolj začasnega prenehanja služnosti v vseh primerih, torej tudi tistih, ko služnost ni vpisana v ZK, bi lahko to v zakonu izrecno uredil, tako pa je v drugem odstavku 224. člena izrecno določil, da služnost lahko oživi samo, če ni bila izbrisana. Določa torej, da mora biti izpolnjen pogoj neizbrisa služnosti, ki pa nujno predpostavlja, da je služnost vpisana v ZK. Lahko bi tudi določil smiselno uporabo določbe drugega odstavka 224. člena SPZ za primere, ko služnost ni vpisana v ZK, vendar tega ni storil. Zato bi uporaba te določbe v primeru nevpisanih služnosti pomenila poseg v pravno varnost.⁴¹

Poleg argumenta, da si položaja nista v bistvenem podobna, pa na nemožnost uporabe sklepanja po podobnosti v konkretnem primeru opozarja še ena značilnost sklepanja po analogiji. Vselej, ko govorimo o analogiji, predpostavljamo obstoj pravne praznine. Zato se je treba vprašati, ali sploh gre

³⁸ Glej npr.: VSL sodba I Cp 2246/2015 z dne 21.10.2015, VSRS Sklep II Ips 37/2017 z dne 6.9.2018 (13. točka obrazložitve)

³⁹ 224. člena SPZ: Če prideta nepremičnini ponovno v last različnih lastnikov, stvarna služnost oživi, če v vmesnem času ni bila izbrisana.

⁴⁰ VSL sklep II Ip 3808/2015 z dne 2.12.2015

⁴¹ VSL sklep III Cp 568/99 6.10.1999

za pravno praznino, ki bi jo bilo mogoče reševati s sklepanjem po podobnosti.⁴² V konkretnem primeru ne moremo govoriti o obstoju pravne praznine. V teoriji je pravna praznina opredeljena kot tista družbena razmerja, ki niso zajeta s splošnimi in abstraktnimi pravnimi pravili, a so tako pomembna, da morajo biti pravno urejena.⁴³

V konkretnem primeru ne gre za tako razmerje, saj zakon povsem jasno določa, da v primeru združitve služnost preneha, vendar pa ta lahko oživi, če je bila služnost vpisana v ZK in v vmesnem času ni bila izbrisana. Ker gre za pravno urejeno situacijo, je v tem primeru treba uporabiti argumentum a contrario (to je sklepanje po nasprotnem razlogovanju).⁴⁴

Poleg tega stranki svoj argument utemeljujeta s tem, da bi v nasprotnem primeru prišlo do posega v svobodno razpolaganje s premoženjem. Vendar pa je ravno obstoj same služnosti tisti, ki pomeni poseg v lastninsko pravico osebe, ki postane lastnik po sami razdružitvi. Zato je potrebno v tem primeru varovati interese novih pridobiteljev, ter takšno možnost dopuščati zgolj v primeru vpisa v ZK, saj bi bila sicer lahko ogrožena varnost pravnega prometa.

Služnost tožečih strank torej ni obstajala, saj je bil tek priposestvovalne dobe prekinjen že v trenutku nastanka dediščinske skupnosti. Poleg tega bi bil prekinjen (v primeru da ne bi že prej nastala dediščinska skupnost) tudi v primeru nastanka solastnine, pri čemer pa zaradi navedenih argumentov ne bi prišlo v poštev pravilo o zgolj prehodnem prenehanju služnosti.

3.1.4 ODLOČBA SODIŠČA

Tožeči stranki zatrjujeta, da je z odločbo sodišča, s katero je bila razdeljena solastnina na nepremičnini parc. št. 1798/2 k.o. Maribor Grad, zaradi spremembe lastninskega stanja zopet oživela služnost parkirišča v korist gospodujoče nepremičnine, ki je v lasti tožečih strank.

Iz zgoraj navedene obrazložitve izhaja, da z izdajo sodne odločbe, s katero je prišlo do razdelitve solastnine, služnost ni mogla oživeti.

3.1.5 DOKAZI

Kot dosedaj.

⁴² U-I-83/11-18 Up-938/10-31 z dne 30. 11. 2012

⁴³ UPRS sodba III U 270/2015 z dne 24.6.2016

⁴⁴ VSL sklep II Ip 3808/2015 z dne 2.12.2015.

4. IZPOLNJENOST PREDPOSTAVK ODŠKODNINSKE ODGOVORNOSTI

V civilnem pravu govorimo o civilnem deliktu. Za obstoj odškodninske odgovornosti morajo biti izpolnjene vse štiri predpostavke: protipravnost, krivda, vzročnost, škoda. V primeru, da eden izmed elementov civilnega delikta ni izpolnjen, oseba ne more biti odškodninsko odgovorna. V konkretnem primeru ni podana že prva predpostavka in sicer protipravnost. Kot je bilo razloženo v poglavju o služnosti in posesti, ni prišlo do protipravnega ravnanja s strani toženih strank. Tožeči stranki toženima strankama očitata, da sta ti iz neupravičenih razlogov posegali v pravico stvarne služnosti, ter da sta izvrševali nedopustne posege v posest. Poleg tega je očitek tudi v kršitvi splošnih prepovednih norm. Do očitanih posegov ni prišlo, saj tožeči stranki nista imeli niti pravice stvarne služnosti (pogoji za priposestevanje niso bili izpolnjeni), niti nista imeli pravice do neposredne izključujoče posesti, saj niso bili izpolnjeni kriteriji dostopnosti, izključujočnosti, trajnosti, zunanje vidnosti, poleg tega pa je bila neposredna posest s sklepom o upravljanju s skupno lastnino prenesena na toženi stranki, s tem, ko je bilo dogovorjeno, da lahko zgradita hišo dvojčka na parceli parc. št. 1798/2 k.o. Maribor-Grad. Toženi stranki sta bili do vseh očitanih dejanj upravičeni, zato nista ravnali niti v nasprotju z nobeno splošno prepovedno normo. V civilnem pravu za civilnopravno odškodninsko odgovornost sicer res zadošča že ravnanje, ki je na splošno nedopustno. Obligacijski zakonik v 10. členu določa splošno prepoved povzročanja škode. Vendar pa sklicevanje tožečih strank na ravnanja, ki so na splošno nedopustna ni upravičeno. Tožeči stranki se v tožbi na splošno sklicujeta na splošno nedopustna ravnanja, pri čemer pa nista nič konkretizirali, katera dejanja točno štejeta za dejanja, ki so na splošno nedopustna. Navajata le, da sta imeli tožeči stranki upravičeno pričakovanje, da ne bo prišlo do poškodovanja zasebne lastnine. Kaj štejeta pod pojem zasebne lastnine iz njune tožbe ni mogoče ugotoviti. Menimo, da bi bila za boljšo argumentacijo potrebna bolj podrobna navedba dejanj s strani tožečih strank. V vsakem primeru pa naj poudarimo, da dejanja, ki jih tožeči stranki očitata toženima strankama, torej posegi v njuno služnost in posegi v posest, ne morejo biti splošno prepovedana dejanja, zato v primeru ugotovitve neobstoja služnosti in posesti, odgovornost toženih strank vsekakor ni podana niti kot ravnanje, ki je na splošno nedopustno. Kot je bilo že razloženo, sta stranki na podlagi sklepa o uporabi nepremičnine dobili pravico do izključne uporabe in posesti sporne nepremičnine že leta 1992, zato sta bili upravičeni vse ostale osebe izključevati iz sosesesti in souporabe, bili sta upravičeni opozarjati goste hotela, da bodo avtomobili odpeljani oziroma da bo zaračunana parkirna in tudi poskrbeti za odvoz vozil, ter preprečevati parkiranje na nepremičnini.

Ker ni podan element protipravnosti, ni potrebe po argumentaciji ostalih elementov civilnega delikta, saj odgovornost toženih strank, za očitana dejanja, ni podana.

Dokazi:

- skica lege nepremičnin
- zaslišanje toženih strank
- zaslišanje Marije Rozman
- ogled
- računi za storitve odvoza avtomobilov
- opozorilni letaki

5. ZAKONITA SUBROGACIJA

Na podlagi izpolnitve po 271. členu OZ tretji načeloma ne pridobi nobenih posebnih pravic in avtomatično ne vstopi v pravni položaj tistega, namesto katerega je izpolnil obveznost. Na podlagi izpolnitve bi zato obveznost ugasnila in bi dolžnik postal prost obveznosti. Ravnanje tretjega pa je smiselno le, kadar utemeljeno pričakuje, da bo z izpolnitvijo namesto dolžnika vstopil v njegov pravni položaj. Pravna temelja za vstop v njegov položaj sta bodisi zakon bodisi pogodba. Kadar ima tretji za izpolnitev pravni interes, nanj preidejo vse upnikove pravice že na podlagi zakona, kadar pa takšnega pravnega interesa nima, ga je mogoče vzpostaviti na pogodbeni podlagi.⁴⁵

Namen določbe o subrogaciji po zakonu, ki jo najdemo v 275. členu OZ, je, da prenos upnikovih pravic z upnika na izpolnitelja nastopi ex lege, na podlagi samega zakona, in da upniku in izpolnitelju ni treba skleniti posebnega razpolagalnega pravnega posla za prenos pravic. Tretji je upravičen izpolniti namesto dolžnika tako, da vstopi v pravni položaj upnika, samo če obstaja pravni interes za izpolnitev. Šteje se, da ima tretji pravni interes, da opravi izpolnitev namesto dolžnika, če je osebno ali stvarno odgovoren za dolg. Iz tega sledi, da mora pravni interes izhajati iz neke pravne podlage.⁴⁶

V konkretnem primeru tožeči stranki nista imeli pravne podlage za povrnitev škode, ki je nastala gostom, na podlagi instituta gostinske hrambe. Gre za institut, ki se nahaja v 741. členu OZ in po katerem gostinci, ki gostom nudijo nastanitev, omejeno odgovarjajo za prinesene stvari, v primeru, da te izginejo ali se poškodujejo. V konkretnem primeru, na podlagi sodne prakse Vrhovnega sodišča, tožečih strank ne moremo šteti za odgovorne za škodo povzročeno v zvezi z avtomobili, parkiranimi na parkirišču hotela. V sodbi II Ips 158/2003 z dne 11.3.2004 je sodišče zapisalo, da vozil parkiranih na parkirišču, ki je del hotela, ne moremo šteti za stvari prevzete v hrambo v skladu s takratnim prvim odstavkom 724. člena Zakona o obligacijskih razmerjih (današnji 741. člen OZ) o gostinski hrambi, saj

⁴⁵ VSL sodba II Cpg 359/2015 z dne 22.06.2015

⁴⁶ Plavšak, Juhart, Jadek Pensa, Kranjc, Grilc, Polajnar Pavčnik, Dolenc, Pavčnik (2003) Obligacijski zakonik (OZ) s komentarjem. 306-307.

se predvidena odgovornost gostinca kot shranjevalca nanaša le na stvari, ki so jih gostje prinesli s seboj, pri čemer gostov avtomobil ne spada v to kategorijo. Podobno stališče je sodišče zavzelo tudi v sodbi II Cp 2795/2017 z dne 25.04.2018, v kateri pravi, da avto, ki ga hotelski gost parkira na nevarovanem parkirišču, ki ga hotelir ne trži in je brezplačno ter prosto dostopno tretjim, ni prinesena stvar. Trditev, da je novejša sodna praksa zrelativizirala ustaljeno stališče glede tega kaj se šteje za prineseno stvar, ne drži. V skladu s sklepanjem po nasprotnem razlogovanju (*argumentum a contrario*) določena pravna posledica velja samo za tisti konkretni dejanski stan, ki izpolnjuje izrecno navedene predpostavke zakonskega dejanskega stanu. Če te predpostavke niso podane, sklepamo, da za takšen primer pravna posledica ne velja. Izhodišče zanj je ugotovitev, da so vse sestavine zakonskega (abstraktnega) dejanskega stanu razlog, ki terja določeno pravno posledico. Te sestavine morajo biti opredeljene dovolj določno in intenzivno, ker edino tako lahko z zanesljivostjo sklepamo, da pravna posledica velja samo za zakonski dejanski stan s takšnimi sestavinami oz. za dejanski stan, ki teh sestavin nima, ta posledica ne velja.⁴⁷ Za to, da bi se avtomobil na podlagi argumenta *a contrario* lahko štel za prineseno stvar, bi moral biti parkiran na parkirišču, ki ga hotelir trži, ki ni brezplačno in ni prosto tretjim. Vsi navedeni kriteriji v konkretnem primeru niso izpolnjeni, saj je bilo parkirišče dostopno tretjim. To je razvidno iz tega, da tožeči stranki nista imeli možnosti odvrniti tretjih od souporabe stvari. S tem ko so na omenjenem parkirišču parkirali gostje ni bilo izključeno, da na njem ne bi parkirale tudi druge osebe npr. sami toženi stranki, njuni gostje itd.

V situaciji, ko bi gostinec in gost sklenila shranjevalno pogodbo, bi veljale določbe poglavja o shranjevalni pogodbi. V konkretnem primeru ni podatkov, trditev ali dokazov tožečih strank, ki bi nakazovali na to, da je bila med sklenjena shranjevalna pogodba, zato je potrebno omenjene dogodke presojati v luči instituta o gostinski hrambi.

Toženi stranki trdita, da kolikor bi sodišče ugotovilo, da kriteriji po določbah instituta o gostinski hrambi niso izpolnjeni, njun pravni interes prav tako izhaja iz dolžnosti zmanjševanja škode, urejene v 4. in 5. odstavku 243. člena OZ. Ta člen določa, da mora stranka, ki se sklicuje na kršitev pogodbe, storiti vse razumne ukrepe, da bi se zmanjšala škoda, ki jo je kršitev povzročila, sicer lahko druga stranka zahteva zmanjšanje odškodnine. Smiselno enaka obveznost obstaja v primeru neizpolnitve obveznosti, ki niso nastale iz pogodbe. Škodo, ki je nastala gostom na avtomobilih oziroma škodo, ki je nastala zaradi odvoza avtomobilov, sta tožeči stranki poravnali gostom ne da bi ju institut gostinske hrambe k temu zavezoval. V svojih trditvah navajata, da sta to storili z namenom, da hotel v nadaljnjih letih ne bi utrpel še večje izgube dobička in poslovnega ugleda. Vendar pa se kmalu zastavi vprašanje od katerega trenutka dalje je mogoče trditi, da sta tožeči stranki vedeli za nastanek škode. Kot v nadaljevanju trdita tudi sami tožeči stranki, je za opredelitev tega trenutka ključna objava

⁴⁷ Pavčnik (2013) Teorija prav. 392.

profila na spletni platformi v letu 2016 in oblikovanje Poročila o poslovanju za leto 2017, iz katerega je prvič razvidna izguba. Pred tem se tožeči stranki nista zavedali obsega škode, niti okvirno, saj sta bili mnenja, da na goste to ni negativno vplivalo, še posebej, ker sta tistim, ki so bili oškodovani, škodo nemudoma povrnili. To sta ugotovili šele nato, ko sta na spletu zasledili negativne odzive nezadovoljnih strank in ko sta pregledali poročilo, iz katerega sta ugotovili, da gospodarsko vzpodbudnem okolju poslujeta z izgubo.

Svojim gostom sta iz lastnih sredstev izplačali različne denarne zneske in sicer v letih: 2012, 2015, 2016 in 2017. Pravni interes za izplačila gostom v letih 2012 in 2015 iz naslova dolžnosti zmanjševanja škode ni podan, saj stranki tega nista storili z namenom zmanjševanja škode, ki se jima utegne pripetiti v prihodnjih letih. Takrat se namreč nista zavedali, da imajo lahko (posamezna) ravnanja na parkirišču hotela tako dolgoročne posledice. Iz napisanega izhaja, da sta se tožeči stranki zavedali, da nista bili dolžni povrniti škode gostom, a sta to vseeno storili, ker se jima je zdelo, da se takšno dejanje v danih okoliščinah spodobi. Torej sta to storili zaradi tega, ker jima je to narekovala neka notranja pravičnost. OZ v 191. členu določa, da kdor kaj plača, čeprav ve, da ni dolžan, nima pravice zahtevati nazaj, razen če si je pridržal pravico zahtevati nazaj ali če je plačal, da bi se izognil sili. V predmetnem primeru si tožeči stranki nista niti pridržali pravice zahtevati plačila nazaj niti nista plačali z namenom izognitve sili.

V letih 2012 in 2015 tožeči stranki tako nista imeli pravnega interesa za povrnitev škode gostom, zato nimata pravne podlage za zahtevo o povrnitvi plačane odškodnine od toženih strank.

6. VPRAŠANJE EKSKLUZIJE

Zakon o pravdnem postopku⁴⁸ v nasprotju z Zakonom o kazenskem postopku (v nadaljevanju ZKP)⁴⁹ ne vsebuje določb o izločitvi dokazov kot jih vsebuje le-ta. Tožeči stranki kot dokaz predlagata vseh 25 posnetkov, ki so bili pridobljeni s kršitvijo pravice do zasebnosti toženih strank; 11 slikovnih posnetkov, ki jih je napravil policist Marko Georgievski in 14 posnetkov, ki jih je posnel Andrej Rozman. Toženi stranki se strinjata z dejstvom, da so lahko dokazi, s katerimi se posega v človekove pravice dovoljeni v pravdnem postopku, a le izjemoma in sicer pod pogojem, da so izpolnjene določene zahteve, ki jih je glede tega razvila sodna praksa.

⁴⁸ Zakon o pravdnem postopku (Uradni list RS, št. 73/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08 – ZArbit, 45/08, 111/08 – odl. US, 57/09 – odl. US, 12/10 – odl. US, 50/10 – odl. US, 107/10 – odl. US, 75/12 – odl. US, 40/13 – odl. US, 92/13 – odl. US, 10/14 – odl. US, 48/15 – odl. US, 6/17 – odl. US in 10/17)

⁴⁹ Zakon o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US in 66/17 – ORZKP153,154)

Ustavno sodišče ni povsem izključilo uporabe dokaza, pridobljenega s kršitvijo človekovih pravic, natančneje pravice do zasebnosti, a se je hkrati izreklo, da se mora v vsakem konkretnem primeru upoštevati načelo sorazmernosti in skrbno presoditi, katera pravica ima prednost.

Po stališču Ustavnega sodišča so kakršnekoli omejitve ustavnih pravic dopustne le, če so v skladu s t.i. načelom sorazmernosti, kar pomeni tri pogoje za dopustnost takih omejitev ali posegov (nujnost, primernost in sorazmernost v ožjem smislu): 1. poseg mora biti nujen - v tem smislu, da cilja ni mogoče doseči z nobenim blažjim posegom v ustavno pravico ali celo brez njega; 2. poseg mora biti primeren za doseg zaželenega, ustavno dopustnega cilja (npr. varstva pravic drugih ali tudi javnega interesa, kadar je varstvo javnega interesa ustavno dopusten cilj bodisi neposredno bodisi posredno - da se preko javnega interesa varujejo pravice drugih) - primeren v tistem smislu, da je z njim ta cilj možno doseči; in 3. upoštevati je treba tudi t.i. sorazmernost v ožjem smislu, kar pomeni, da je pri ocenjevanju nujnosti posega treba tudi tehtati pomembnost s posegom prizadete pravice v primerjavi s pravico, ki se s tem posegom želi zavarovati, in odmeriti nujnost posega sorazmerno s težo prizadetih posledic.⁵⁰ Načelo sorazmernosti dopolnjuje test legitimnosti, ki pomeni oceno, ali poseg zasleduje ustavno dopusten oziroma stvarno upravičen cilj.

Izvedba dokazov, pridobljenih s kršitvijo pravic, je dopustna le izjemoma, kar se mora odražati v sami restriktivnosti (presoje) dopustitve izvedbe tovrstnih dokazov.⁵¹

Izjemnost dopustitve izvedbe tovrstnih dokazov sodišču narekuje dolžnost takšnega postopanja, s katerim ne bo prišlo do dodatnega posega v ustavnopravno varovane pravice pravnice stranke zaradi neustrezne razporeditve trditvenega in dokaznega bremena v zvezi z dopustnostjo izvedbe tovrstnih dokazov, še posebej ob upoštevanju, da ta presoja temelji na predhodni ugotovitvi, da so bili dokazi pridobljeni s kršitvijo pravic.⁵² Ustavno sodišče je v ustavni pritožbi Up-472/02 zapisalo, da bi morala imeti izvedba takšnega dokaza poseben pomen za izvrševanje neke pravice, ki jo varuje Ustava.

Sprva se bosta toženi stranki opredelili do dopustnosti 11 dokazov, ki jih je brez zakonite odredbe, na nedovoljen način, pridobil Marko Georgievski po naročilu komandirja PP Maribor. V konkretnem primeru (strogi) test sorazmernosti pade na kriteriju nujnosti. Tožeči stranki želita dokazovati določena dejstva z videoposnetki, ki so bili pridobljeni s kršitvijo pravice do zasebnosti toženih strank. To pravico je, ob izpolnjenosti drugih pogojev, mogoče omejiti, če cilja ni mogoče doseči z nobenim blažjim posegom v ustavno pravico ali celo brez njega. Evropsko ustavnopravno varstvo zasebnosti postavlja v ospredje koncept večjega obsega pričakovanega varstva zasebnosti, ki presega prostorsko utemeljitev: »Pravo (Ustava) ne štiti le prostorov, lastnine ali lastnikov, temveč posameznike, ki v

⁵⁰ U-I-137/93-24 z dne 2. 6. 1994

⁵¹ VDSS Sklep Pdp 911/2017

⁵² VDSS Sklep Pdp 911/2017

določenem trenutku, v določenem prostoru ali pri določenem ravnanju (upravičeno) pričakujejo svojo zasebnost». ⁵³ Tako ne vzdržijo trditve tožečih strank, da ni bilo mogoče pričakovati zasebnosti na podlagi dejstva, da med zemljišči tožečih in toženih strank ni nobene ograje oziroma pregrade, ki bi ovirala pogled na sosednje zemljišče ter da že vrsto let poteka spor glede uporabe tega območja. V predmetni zadevi gre za domnevna ravnanja toženih strank, ki naj bi se ponavljala dalj časa in povzročala različne oblike škode tožečima strankama. Glede na to, da gre za ravnanja, s katerimi naj bi se večkrat, ponavljajoče se, povzročala škoda in različna motilna ravnanja, bi se lahko dejstvo nastanka škode dokazovalo tudi na drugačen način. Motilna ravnanja tožečih strank, kot sta npr. izobešanje letakov z grožnjo odvoza avtomobilov in sam odvoz le-teh, bi se lahko dokazovala z grozilnimi letaki, potrdili o odvozu avtov itd. Kar se tiče poškodovanja prevoznih sredstev gostov pa bi se, kot tudi v primeru prej naštetih motilnih ravnanj, lahko zaslišalo morebitne priče, ki so zaznale kar koli v zvezi s tovrstnim dogajanjem. Dokazno sredstvo zaslišanja priče je eno izmed najbolj razširjenih dokaznih sredstev. V poštev bi, upoštevajoč dejstvo, da gre za parkirišče, ki je na območju, na katerem se dnevno nahaja več ljudi—tako gostje hotela kot tudi mimoidoči in sosedje—, skoraj zagotovo prišlo tudi v obravnavanem primeru. Slikovno snemanje toženih strank tako ni nujen obrambni ukrep in edina možnost pridobitve učinkovitega in prepričljivega dokaznega sredstva. Pri omenjenem testu je potrebno predvsem oceniti, kako daleč je mogoče varovati neko pravico oziroma interes v razmerju do pravic in interesov drugih.⁵⁴ Dokaznemu bremenu bi namreč tožeči stranki lahko zadostili na drugačen način, s katerim bi še vedno dosegli svoj cilj. Med drugim bi lahko posneli fotografije, ki bi pričale o samem dejstvu nastanka škode in njenem obsegu ter jih nato predlagali sodišču kot dokaz. Zaradi vsega navedenega toženi stranki menita, da sodišče ne bi smelo upoštevati omenjenih 11 posnetkov.

Toženi stranki se strinjata s tožečima v delu, ki pravi, da 14 posnetkov, ki jih je pridobil Andrej Rozman, zajema izključno dogajanje na parkirišču in ne prikazujejo nikakršnih zasebnih trenutkov toženih strank, zato že konceptualno ne morejo pomeniti posega v zasebnost. Omenjeni dokazi sicer so dopustni, a za konkreten primer niso relevantni, saj se z njimi ne dokazuje nobeno pravno relevantno dejstvo. Iz njih ni mogoče ugotoviti obstoja škodnih ravnanj toženih strank, prav tako ne vzročne zveze med morebitnim protipravnim ravnanjem in škodo ter nastanka škode. Poleg tega bi dopustitev teh dokazov dodatno zavleklo delo sodišča, kar ne bi bilo v skladu z načelom ekonomičnosti postopka. Zaradi navedenega bi moralno sodišče zavrniti omenjeni dokazni predlog tožečih strank.

⁵³ Svoboda medijev in varstvo zasebnosti: kritika dveh precedensov, predlog razvrstitve »javnih oseb« in predlog ustavnopravnih standardov. Dnevi civilnega prava, Portorož. Zbornik, IPP pri PF v Ljubljani, 2006.

⁵⁴ ZBORNIK ZNANSTVENIH RAZPRAV – LXVIII. LETNIK, 2008, STRANI 261–284.

7. ODLOČANJE O KD KOT PREDHODNEM VPRAŠANJU ZNOTRAJ CIVILNEGA PRAVDNEGA POSTOPKA

7.1 OBSTOJ KD

Tožeči stranki se v tožbi sklicujeta na obstoj dveh kaznivih dejanj na podlagi Kazenskopravnega zakonika⁵⁵ (v nadaljevanju KZ-1), zaradi obstoja katerih bi, po njunem mnenju, morale priti do podaljšanja civilnopravnih zastaralnih rokov na dolžino rokov, ki so določeni za pregon kaznivega dejanja.

Toženima strankama sta očitani dve kaznivi dejanji in sicer na podlagi 310. člena KZ-1 in na podlagi 220. člena KZ-1.

310. člen KZ-1 v prvem odstavku inkriminira Samovoljnost: Kdor si samovoljno vzame svojo pravico ali pravico, za katero misli, da mu pripada, se kaznuje z denarno kaznijo ali zaporom do šestih mesecev.

Toženi stranki prerekata obstoj tega kaznivega dejanja z navajanjem naslednjih argumentov:

Ko je leta 1992 prišlo do smrti očeta, se je oblikovala dediščinska skupnost, kar pomeni, da je na zapuščini očeta, del katere je bila tudi sporna parcela, nastala skupna lastnina. Res je, da sta toženi stranki vse od leta 1992 izražali svoje nestrinjanje z uporabo tega zemljišča za namene parkiranja s strani tožečih strank. Ravno iz tega razloga, ker je med tožečima in toženima strankama ves čas obstajal spor glede te parcele, so se vse štiri stranke ob soglasju z njihovo mamo, dogovorile, da lahko toženi stranki na omenjenem zemljišču začneta graditi hišo dvojčka. Torej dogovor je bil sklenjen v času, ko je že obstajala dediščinska skupnost in s tem tudi skupna lastnina.

Z dogovorom, s katerim je bilo sklenjeno soglasje o začetku gradnje hiše dvojčka na nepremičnini je bil sklenjen sklep med skupnimi lastniki, s katerim so se ti dogovorili o načinu uporabe spornega zemljišča.

V primeru oblikovanja skupne lastnine, skupni lastniki vsa upravičenja iz skupne lastnine izvršujejo samo skupaj. Pravnemu odnosu skupne lastnine ustreza izvrševanje posesti na način skupne posesti,

⁵⁵ Kazenski zakonik (Uradni list RS, št. 50/12 – uradno prečiščeno besedilo, 6/16 – popr., 54/15, 38/16 in 27/17)

način izvrševanja pa je lahko tudi drugačen in izključna posest enega od skupnih lastnikov ni nemogoča.⁵⁶

V primeru solastnine upravičenje posesti in uporabe stvari v solastnini pripada vsem solastnikom v skladu z njihovimi idealnimi deleži. Potrebno je ločevati med posestjo kot dejanskim načinom izvrševanja oblasti nad stvarjo in upravičenjem uporabe, ki je pravni izraz solastnine. Posest je dejansko razmerje in način njenega izvrševanja se nujno ne pokriva z upravičenostjo. Zato je glede dejanskega načina izvrševanja odločilna volja solastnikov. Posest lahko izvršuje tudi samo eden izmed solastnikov v celoti. Ta pravila, ki veljajo za solastnino se smiselno uporabljajo tudi v primeru skupne lastnine.⁵⁷ V konkretnem primeru je imel dogovor tožečih strank, toženih strank in njihove mame naravo sklepa o upravljanju s skupno lastnino. Izraz upravljanje zajema vsakršno sprejemanje odločitev v zvezi z izvrševanjem solastnine/skupne lastnine na stvari. Posli upravljanja imajo naravo pravnih poslov.⁵⁸ Med posle upravljanja sodi tudi določitev rabe stvari. Takšni posli se lahko sklepajo samo soglasno. Temu pogoju je bilo zadoščeno, saj je bil sporazum sklenjen s soglasjem vseh petih strank. S sporazumom so se torej dogovorili, da bosta Blaž in Branimir Rozman lahko pričela z gradnjo hiše dvojčka na nepremičnini parc. št. 1798/2. Takšen dogovor pa predstavlja sporazum o načinu uporabe sporne nepremičnine, zato spada v posle upravljanja s stvarjo. Vedno je potrebno gledati, kaj je vsebina samega posla, in ne na kakšen način bi stranke ta posel poimenoval. Zaradi tega sporazuma sta toženi stranki pridobili pravico do izključne rabe tega zemljišča, hkrati pa tudi pravico do izvrševanja izključne posesti.

Tožeči stranki trdita, da so izpolnjeni vsi kriteriji za kaznivo dejanje Samovoljnosti, kar argumentirata z navajanjem, da sta toženi stranki menili, da sta upravičeni do izključnega izvrševanja štirih upravičenj, ki izvirajo iz lastninske pravice in sicer: upravičenje do posesti, rabe, pobiranja plodov in razpolagalnega upravičenja. Navedena trditve ni pravilna. Toženi stranki sta se zavedali, da je nepremičnina v skupni lastnini, oziroma kasneje v solastnini. Svojih upravičenj nista utemeljevali na lastninski pravici, saj sta se zavedali, da le te nimata (pridobili sta jo šele leta 2015). Svoja upravičenja toženi stranki utemeljujeta na dogovoru o uporabi sporne nepremičnine, torej sklepu o upravljanju s skupno lastnino, na podlagi katerega sta toženi stranki pridobili upravičenje do izključne posesti in rabe. Posest je vezana na rabo, saj stranki zemljišča ne bi mogli uporabljati, če ne bi imeli tudi posesti nad njim. Trditve tožečih strank, da sta si toženi stranki lastili tudi upravičenje do pobiranja plodov in razpolagalnega upravičenja niso pravilne. Toženi stranki nikdar nista izkazovali kakršnegakoli interesa po razpolaganju z nepremičnino in dejstva, da bi to upravičenje imeli izključno oni, tudi nista

⁵⁶Juhart, Tratnik, Vrenčur, (2007) Stvarno pravo. 328.

⁵⁷Prav tam. 312-313.

⁵⁸ Prav tam.316-317.

zatrjevali. Sama grožnja, da bo zaračunana parkirnina ne pomeni zatrjevanja upravičenosti do pobiranja plodov, saj sta stranki z navajanjem teh trditev le želeli preprečiti posege na zemljišče, do dejanskega pobiranja parkirnine pa ni prišlo.

Zaradi navedenega, sta bili toženi stranki povsem upravičeni do izključevanja drugih od uporabe in posesti predmetnega zemljišča in nista izpolnili zakonskih znakov očitane kaznivega dejanja Samovoljnosti. Ker sta tožeči stranki ves čas posegali v njuno upravičenje, s tem, ko sta kljub dogovoru nadaljevali s parkiranjem avtomobilov na nepremičnini, sta toženi stranki povsem upravičeno poskušali preprečiti parkiranje na zemljišču, tudi z izobešanjem letakov o odvozu avtomobilov ter zaračunanju parkirnine, kasneje pa tudi z odvozom avtomobilov s pomočjo za to usposobljene službe.

Poleg tega toženi stranki nista ravnali v nasprotju z obveznostjo ne poseganja v pravico stvarne služnosti, saj kot je že bilo utemeljeno v poglavju o služnosti, le ta sploh ni obstajala, zato tudi do takšnim posegov ni moglo priti.

Drugo očitano kaznivo dejanje je bilo kaznivo dejanje Poškodovanja tuje stvari, urejeno v prvem odstavku 220. člena KZ-1. Tudi zakonski znaki tega dejanja niso izpolnjeni. V vsakem primeru pa to vprašanje ni relevantno, saj je zamujen trimesečni rok za vložitev tožbe oziroma predloga za pregon kaznivega dejanja.

Dokazi:

-kot do sedaj.

7.2 ZASTARANJE ROKOV

Tožeči stranki v tožbi trdita, da je prišlo do podaljšanja civilnopravnih zastaralnih rokov na roke, določene za kazenski pregon, hkrati pa trdita tudi, da civilnopravni roki niso zastarali.

Institut zastaranja (latinsko praescriptio) je urejen v 335. členu Obligacijskega zakonika⁵⁹ (v nadaljevanju OZ). Z zastaranjem preneha pravica zahtevati izpolnitev obveznosti. Zastaranje nastopi, ko poteče z zakonom določen čas, v katerem bi upnik lahko zahteval izpolnitev obveznosti. V Sloveniji sprejemamo materialnopravno koncepcijo zastaranja, kar pomeni, da je predmet zastaranja materialnopravni zahtevki.

⁵⁹ Obligacijski zakonik (Uradni list RS, št. 97/07 – uradno prečiščeno besedilo, 64/16 – odl. US in 20/18 – OROZ631)

V konkretnem primeru pa vprašanje instituta zastaranja ni relevantno. Samo vprašanje zastaranja se vzpostavlja takrat, kadar obstoji materialnopravni zahtevak, vendar je sporno, ali je ta zahtevak še mogoče uveljavljati ali ne, torej ali je že nastopilo zastaranje. Ker v našem primeru materialnopravni zahtevak ne obstoji, saj toženi stranki nista odgovorni za škodo, ki jo zatrjujeta tožeči stranki, je vprašanje nastopa oziroma ne nastopa zastaranja brez pomena.

Kot je bilo že razloženo zgoraj niso izpolnjeni elementi kaznivega dejanja Samovoljnosti, hkrati pa ne obstoji niti civilnopravna odgovornost toženih strank za očitana dejanja odvoza avtomobilov, grozilnih letakov, preprečevanja parkiranja, saj ni obstajala služnost tožečih strank, niti njuna dobroverna posest. Toženi stranki sta zaradi pravice do uporabe spornega zemljišča imeli pravico druge osebe (tudi tožeči stranki) izključiti iz uporabe te parcele, zato ne obstoji odškodninska odgovornost toženih strank.

Drugo kaznivo dejanje, ki ga tožeči stranki očitata toženima strankama je kaznivo dejanje Poškodovanja tuje stvari. Toženi stranki nista ne kazensko, ne civilnopravno dogovorni za poškodovanje avtov, parkiranih na parkirišču. Element protipravnosti, kot ena izmed predpostavk krivdne neposlovne odškodninske odgovornosti, ni podan. 11-letni Bor Rozman, sin Branimirja Rozmana, se je med igral pred hišo, v kateri je živel, in v primeru, da je nehote poškodoval avtomobile gostov, ne moremo očitati odgovornosti za takšno škodo. Od 11-letnega otroka ne moremo pričakovati, da bo le ta pazil na avtomobile, parkirane pred njegovo lastno hišo. Ker gostje niso imeli nobene pravice parkirati tam, tudi v primeru, da je škoda res nastala s strani Bora, njegovi starši, ne bodo odgovarjali za to škodo.

Toženi stranki se strinjata z dejstvom, da se v primeru povzročitve škode z kaznivim dejanjem rok za uveljavljanje odškodninskih zahtevkov podaljša na rok, ki je kazenskopравни zastaralni rok. Obstoj kaznivega dejanja ugotavlja kazensko sodišče, oziroma v izjemnih primerih tudi civilno sodišče.

V konkretnem primeru je pomembno opozoriti na 52. člen Zakona o kazenskem postopku⁶⁰ (v nadaljevanju ZKP), ki določa, da v primeru, ko gre za kaznivo dejanje, za katerega se storilec preganja na zasebno tožbo ali predlog, je treba predlog oziroma zasebno tožbo vložiti v treh mesecih od dneva, ko je upravičenec zvedel za kaznivo dejanje in storilca. Pri vložitvi zasebne tožbe in pri podaji predloga za pregon je oškodovanec omejen z dvema rokoma- objektivnim materialnim rokom zastaranja kazenskega pregona, predpisanim v 90. členu KZ-1, ki teče od storitve KD, in s prekluzivnim subjektivnim procesnim trimesečnim rokom, ki se računa od dneva, ko je oškodovanec izvedel za kaznivo dejanje in storilca (pogoja morata biti izpolnjena kumulativno). Da je oškodovanec izvedel za

⁶⁰ Zakon o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. [32/12](#) – uradno prečiščeno besedilo, [47/13](#), [87/14](#), [8/16](#) – odl. US, [64/16](#) – odl. US, [65/16](#) – odl. US in [66/17](#) – ORZKP153,154)

kaznivo dejanje in storilca se šteje v trenutku, ko so mu znane vse bistvene dejanske okoliščine glede kaznivega dejanja in storilca.⁶¹ V konkretnem primeru upravičeni tožilec ni začel kazenskega postopka za ugotovitev obstoja navedenega kaznivega dejanja, čeprav je trimesečni rok že potekel.

Oškodovanci so vse od leta 2012, ko so ta kazniva dejanja nastala, vedeli tako za obstoj kaznivega dejanja, kot tudi za storilca, vendar kazenskega postopka niso začeli.

7.3 DOPUSTNOST ODLOČANJA O KD KOT PREDHODNO VPRAŠANJE V CP

O KD kot predhodnem vprašanju v pravdi govorimo takrat, ko gre za primere, ko je obstoj KD pogoj za nastanek neke pravne posledice na civilnopravnem področju. Splošno pravilo je, da se mora obstoj kaznivega dejanja ugotavljati na matičnem področju, torej kazenskem. V primeru, da je odločba civilnega sodišča odvisna od predhodne rešitve kakšnega vprašanja, ki sicer spada pred kazensko sodišče, pa o njem kazensko sodišče še ni odločilo, lahko sodišče samo reši to vprašanje, lahko pa tudi prekine postopek ter počaka na odločitev kazenskega sodišča.⁶² V konkretnem primeru kazensko sodišče o vprašanju obstoja kaznivega dejanja Poškodovanja tuje stvari še ni odločalo. Vendar pa v konkretnem primeru tudi ne more priti do prekinitve pravnega postopka in sprožitve kazenskega postopka, saj je že potekel trimesečni subjektivni rok za vložitev zasebne tožbe oziroma predloga. Edina možnost, da bi se v konkretnem primeru lahko odločalo o kaznivem dejanju je, da bi o tem odločilo civilno sodišče samo.

Problem odločanja o kaznivem dejanju v civilnem postopku je zaradi domneve nedolžnosti, ki naj ne bi vedno veljala le za kazenski postopek, temveč naj bi se po pravni doktrini kazenskega prava širila tudi izven meja kazenskega postopka.⁶³ Domneva nedolžnosti izhaja iz 27. člena Ustave republike Slovenije.⁶⁴ Včasih je veljalo stališče, da lahko civilno sodišče odloči o KD, saj to nima učinkov na kazenskem področju. Danes je pravni standard drugačen⁶⁵: če nekdo v kazenskem postopku ni bil obsojen za KD, mu na nobenem drugem pravnem področju ne more nastani negativna posledica z utemeljitvijo, da je storil KD.⁶⁶ Če bi torej v našem primeru dopustili, da sodišče odloči o obstoju KD in bi sodišče tudi ugotovilo obstoj tega, bi se lahko uporabili daljši zastaralni roki. Uporaba daljšega zastaralnega roka predstavlja negativno posledico, kar na podlagi sedaj uveljavljenega pravnega standarda domneve nedolžnosti ni dopustno. Res je, da se z domnevo nedolžnosti varuje zgolj eno

⁶¹ Horvat (2004) Zakon o kazenskem postopku s komentarjem. 105.

⁶² Ude (2002) Civilno procesno pravo. 92.

⁶³ Prav tam.

⁶⁴ Ustava Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99 in 75/16 – UZ70a)

⁶⁵ Ta pravni standard je izoblikovalo Evropsko sodišče za človekove pravice (glej primer Ringvold proti Norveški)

⁶⁶Galič v: Pravni letopis 2016.121-131.

stranko, pri čemer je v pravnem postopku potrebno upoštevati interese obeh strank. Tehtati je treba torej med domnevo nedolžnosti na eni strani in pravico do sodnega varstva na drugi strani. Običajno bo na podlagi tehtanja pravic civilno sodišče lahko odločilo o KD kot predhodnem vprašanju in se bo domneva nedolžnosti morala umakniti zahtevi sodnega varstva. Vendar pa je v vsakem konkretnem primeru treba upoštevati razloge, zakaj do kazenskega postopka ni prišlo. V konkretnem primeru je šlo za kaznivo dejanje, ki se začne na predlog. Stranke so imele možnost, da bi predlog vložile, saj so vedele za obstoj kaznivega dejanja in storilca. Kot že navedeno zgoraj, je rok za vložitev predloga 3 mesece in je prekluziven subjektiven rok. Kot je razložilo vrhovno sodišče v sodbi⁶⁷ VS2007615 ni potrebno da zasebni tožilec ob naznanitvi KD ve, ali gre za kaznivo dejanje, ki se preganja na zasebno tožbo ali po uradni dolžnosti oziroma, ali je potrebno podati predlog za kazenski pregon. Pomembno je, da je oškodovanec zasebni tožilec pravočasno izrazil svojo voljo za pregon obdolženca (kazenska ovadba, predlog za pregon, zasebna tožba).

Pri tehtanju domneve nedolžnosti in pravice do sodnega varstva v konkretnem primeru prevlada domneva nedolžnosti, saj do kazenskega postopka ni prišlo zaradi neskrbnosti strank in ne kakšnega drugega vzroka kot na primer: smrt storilca, amnestija, pomilostitev ali kakšen drug razlog, na katerega stranka ni mogla vplivati.

8. REGULACIJSKA ODREDBA

Regulacijska začasna odredba je dopustna le v primerih, ko je to edini možen način za preprečitev ravnanj, ki bi povzročila, da sodno varstvo ne bi več moglo doseči svojega namena.⁶⁸

Prvi pogoj, ki mora biti izpolnjen je obstoj ali bodoči nastanek terjatve zoper dolžnika.

Gre za pogoj, ki ga mora upnik izkazati, ne glede na to ali predlaga zavarovanje denarne ali nedesarne terjatve. Zaradi zahteve po hitrem zavarovanju se za izdajo začasne odredbe zahteva le verjetna izkaznost obstoja oz. nastanka terjatve.⁶⁹

Upnika sta lastnika gospodujoče nepremičnine parc. št. 1798/1 k.o. Maribor – Grad, dolžnika pa sta lastnika sosednje služee nepremičnine parc. št. 1798/2 k.o. Maribor – Grad. Dne 28.10.2018 sta vložila tožbo pred Okrožnim sodiščem v Mariboru, saj naj bi po njunih trditvah prišlo do posegov v njuno izvrševanje služnosti. Pri tem tožeči stranki zatrjujeta, da je stvarna služnost parkirišča na služee nepremičnini parc. št. 1798/2 k.o. Maribor – Grad nastala na podlagi nepravlega

⁶⁷ VS2007615 z dne 10.9.2015

⁶⁸ VSL I Cpg 626/2010 z dne 09.06.2010

⁶⁹ Pogorelčnik Vogrinec (2015) Začasne odredbe v civilnih sodnih postopkih

priposestvanja stvarne služnosti, saj sta upnika služnost parkirišča pošteno izvrševala dvajset let. Rok za priposestvanje naj bi začel teči leta 1988, v trenutku, ko sta upnika začela izvrševati posest nad delom nepremičnine, kjer se nahaja parkirišče.

Kot je bilo že zgoraj navedeno v poglavju o služnosti, toženi stranki ugovarjata trditvi, da sta tožeči stranki priposestvovali služnost parkirišča na nepremičnini, saj v konkretnem primeru niso izpolnjeni pogoji za nepravo priposestvanje (tako potek 20 letne dobe, kot kriterij poštenega izvrševanja služnosti). Ker pogoji za nepravo priposestvanje niso izpolnjeni in služnost ne obstoji, tožeči stranki nista izkazali obstoja oz. bodočega nastanka terjatve, kot prvega pogoja za izdajo začasne odredbe.

Za izdajo začasne regulacijske odredbe, se zahteva, da je kumulativno izpolnjen pogoj, da terjatev obstoji oziroma da bo terjatev nastala zoper dolžnika ter eden izmed alternativnih pogojev, ki jih našteva Zakon o izvršbi in zavarovanju v 272. členu. Tožeči stranki se sklicujeta na predpostavko tehtanja neugodnih posledic. Poleg teh dveh pogojev pa mora na podlagi sodne prakse biti izpolnjen še pogoj reverzibilnosti. V konkretnem primeru ni bil izpolnjen že prvi pogoj, zato se z vprašanjem neugodnih posledic in reverzibilnost ni potrebno ukvarjati.

Glede na navedeno toženi stranki sodišču predlagata da razsodi:

Zavrne se zahtev, ki se glasi: Dolžnika Blaž Rozman, roj. 2. 12. 1964 v kraju Maribor, Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor, in Branimir Rozman roj. 9. 9. 1965 v kraju Maribor, Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor sta dolžni odstraniti letake in kakršnekoli druge ovire, ki ovirajo parkiranje in siceršnje izvrševanje služnosti na služneči nepremičnini parc. št. 1798/2 k.o.

Zavrne se zahtev, ki se glasi: Dolžnikoma Blažu Rozmanu, roj. 2. 12. 1964 v kraju Maribor, Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor, in Branimirju Rozmanu roj. 9. 9. 1965 v kraju Maribor, Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor se prepoveduje kakršnokoli nadaljnjo protipravno poseganje v izvrševanje služnosti imetnikom gospodujoče nepremičnine parc. št. 1798/1 k.o. MariborGrad, Andreju Rozmanu, roj. 10. 10. 1958 v kraju Ptuj, Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor in Alešu Rozmanu, roj. 11. 11. 1959 v kraju Ptuj, Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor.

Na podlagi vsega zgoraj navedenega toženi stranki predlagata, da sodišče

razsodi:

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Ugotovi se obstoj pravice stvarne služnosti uporabe zemljišča v namene ustavljanja in parkiranja motornih vozil na območju zahodne polovice severno-zahodnega kvadranta parc. št. 1798/2 k.o. Maribor-Grad na služeci nepremičnini parc. št. 1798/2 k.o. Maribor-Grad, v solastnini Blaža Rozmana, roj. 2. 12. 1964 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor, in Branimirja Rozmana roj. 9.9.1965 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000, v korist gospodujoče nepremičnine parc. št. 1798/1 k.o. Maribor-Grad, v solastnini Andreja Rozmana, roj. 10. 10. 1958 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor in Aleša Rozmana, roj. 11. 11. 1959 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor.

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Toženi stranki Blaž Rozman, roj. 2. 12. 1964 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor, in Branimir Rozman roj. 9. 9. 1965 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor sta dolžni odstraniti letake in kakršnekoli druge ovire, ki otežujejo ustavljanje in parkiranje motornih vozil na območju zahodne polovice severno-zahodnega kvadranta parc. št. 1798/2 k.o. Maribor-Grad parkiranje in siceršnje izvrševanje služnosti na služeci nepremičnini parc. št. 1798/2 k.o. Maribor-Grad v korist gospodujoče nepremičnine parc. št. 1798/1 k.o. Maribor-Grad.

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Toženima strankama Blažu Rozmanu, roj. 2. 12.1964 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor, in Branimirju Rozmanu roj. 9. 9. 1965 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor se prepoveduje kakršnokoli nadaljnjo protipravno poseganje v izvrševanje služnosti imetnikoma gospodujoče nepremičnine parc. št. 1798/1 k.o. Maribor-Grad, Andreju Rozmanu, roj. 10. 10. 1958 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor in Alešu Rozmanu, roj. 11. 11. 1959 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor.

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Toženi stranki Blaž Rozman, roj. 2. 12. 1964 v kraju Maribor, Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor, in Branimir Rozman roj. 9. 9. 1965 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 sta dolžni tožečima strankama, Andreju Rozmanu, roj. 10.10. 1958 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor in Alešu Rozmanu, roj. 11. 11. 1959 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor plačati znesek 19.000,00 EUR z zamudnimi obrestmi od 28. 10. 2018 v roku 15 dni od izdaje sodbe, skupaj z zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po poteku paricijskega roka dalje do plačila.

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Toženi stranki Blaž Rozman, roj. 2. 12. 1964 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor, in Branimir Rozman roj. 9. 9. 1965 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 sta dolžni tožečima strankama, Andreju Rozmanu, roj. 10. 10. 1958 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor in Alešu

Rozmanu, roj. 11. 11. 1959 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor plačati znesek 18.000,00 EUR z zamudnimi obrestmi od 28. 10. 2018 v roku 15 dni od izdaje sodbe, skupaj z zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po poteku paricijskega roka dalje do plačila.

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Toženi stranki Blaž Rozman, roj. 2. 12. 1964 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor, in Branimir Rozman roj. 9. 9. 1965 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor sta dolžni tožečima strankama, Andreju Rozmanu, roj. 10. 10. 1958 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor in Alešu Rozmanu, roj. 11. 11. 1959 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor plačati znesek v skupni višini 2.300,00 EUR z zamudnimi obrestmi za znesek 200,00 EUR od 30. 12. 2012, za znesek 500,00 EUR od 30.12.2015, za znesek 1.000,00 EUR od 30. 12. 2016 in za znesek 600,00 EUR od 30.12.2017 v roku 15 dni od izdaje sodbe, skupaj z zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po poteku paricijskega roka dalje do plačila.

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Toženi stranki Blaž Rozman, roj. 2. 12. 1964 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor in Branimir Rozman roj. 9. 9. 1965 v kraju Maribor, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor sta dolžni tožečima strankama, Andreju Rozmanu, roj. 10. 10. 1958 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor in Alešu Rozmanu, roj. 11. 11. 1959 v kraju Ptuj, stalno prebivališče Ulica Josipa Krajnca 3, 2000 Maribor, povrniti pravdne stroške v roku 15 dni od izdaje sodbe, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po poteku paricijskega roka dalje do plačila.

POOBLASTILO

Podpisani: Blaž Rozman in Branimir Rozman

Pooblaščaj: odvetniško družbo ŠMŠ d.o.o.,

da mi daje pravno pomoč po predpisih o odvetništvu, zlasti da me zastopa v postopkih pred sodišči in drugimi državnimi organi, da me zastopa v zadevah pred pravnimi osebami, ustanovami, zavodi, civilnimi, pravnimi in fizičnimi osebami, da v mojem imenu sklepa poravnave in pogodbe, da me pravno veljavno zavezuje in potrjuje zadostitev mojih zahtevkov, ter da vložiti vsa redna in izredna pravna sredstva. Pooblastilo obsega tudi sprejem odločb, vabil, vlog nasprotnih strank in drugih pisanj, potem ko je dano pooblastilo in v zvezi z zadevo, v kateri je pooblastilo dano. Pooblastilo obsega tudi sprejemanje denarja in drugih vrednosti za stranko in izrecno pooblastilo za zastopanje na poravnalnem naroku in sklenitev sodne in izvensodne poravnave. Pooblastilo ne obsega preverjanja podatkov o stečajnem postopku, postopku prisilne poravnave ali likvidacijskem postopku, razen če ni to v pooblastilu posebej navedeno. Potrjujem, da me je odvetnik seznanil, da mu moram pojasniti vsa dejstva in okoliščine v zvezi z zadevo in mu predložiti vse dokaze ob podpisu pooblastila, da sem seznanjen s približno oceno stroškov zastopanja in grobo oceno izida postopka in da sem opozorjen na posledice, ki nastanejo v primeru, če navedbe in dokazi niso navedeni in predloženi v rokih, ki jih določajo predpisi ali na poziv odvetnika. Če odvetniku ne navedem vseh dejstev in predložim vseh dokazov, s katerimi razpolagam v rokih, navedenih v prejšnjem odstavku, odvetnik ni dolžan prevzeti zastopanja oz. lahko pooblastilo odpove, niti ni odgovoren za škodo, ki nastane zaradi moje neaktivnosti. Zavezujem se, da bom poravnal na poziv in brez zamude vse odvetniške storitve po odvetniški tarifi, kolikor pa je sklenjen poseben pisni dogovor o višini nagrade za opravljanje pravnih storitev pa nagrado po tem dogovoru, ter stroške in izdatke za izvršena opravila. Zavezujem se, da bom odvetniku v primeru spremembe kontaktnih podatkov, nemudoma, najkasneje pa v roku 48 ur po spremembi podatkov sporočil nove podatke, kjer bom dosegljiv, sicer je odvetnik prost vsakršne odgovornosti za škodo nastalo zaradi neposredovanja točnih podatkov. Soglašam da mi odvetnik vsa pisanja posreduje z nepriporočeno pošto in izjavljam, da me je odvetnik seznanil, da je izid postopka nepredvidljiv in se je zavezal le za zastopanje z vso profesionalno skrbnostjo in ne za uspeh. Za spore, ki utegnejo nastati iz tega pooblastilnega razmerja, se pooblastitelj in pooblaščenec dogovorita za pristojnost sodišča po sedežu odvetnikove pisarne in uporabo prava Republike Slovenije.

Maribor, dne 27.11.2018

Sprejem pooblastilo in zastopstvo: odvetniško družbo ŠMŠ d.o.o.,

Pooblastitelj: Blaž Rozman in Branimir Rozman

LITERATURA

- Horvat, Štefan, Zakon o kazenskem postopku (ZKP) s komentarjem, GV Založba, Ljubljana, 2014
- Juhart Miha, Tratnik Matjaž, Vrenčur Renato, Stvarno pravo, GV Založba, Ljubljana, 2007
- Juhart Miha, Tratnik Matjaž, Vrenčur Renato, Berden Andrej, Keresteš Tomaž, Rijavec Vesna, Vlahek Ana, Stvarnopravni zakonik (SPZ) s komentarjem, GV Založba, Ljubljana, 2004
- Neža Pogorelčnik Vogrinec, Začasne odredbe v civilnih sodnih postopkih 2015
- Pavčnik, Marijan, Teorija prava, GV Založba, Ljubljana, 2013
- Plavšak, Juhart, Jadek Pensa, Kranjc, Grilc, Polajnar Pavčnik, Dolenc, Pavčnik (2003) Obligacijski zakonik (OZ) s komentarjem, knj. 1: Splošni del
- Plavšak Nina, Juhart Miha, Jadek Pensa Dunja, Kranjc Vesna, Grilc Peter, Polajnar Pavčnik Ada, Dolenc Mile, Pavčnik Marijan, Obligacijski zakonik (OZ) s komentarjem, knj. 1: Splošni del, GV založba, Ljubljana, 2003
- Plavšak Nina, Juhart Miha, Kranjc Vesna, Grilc Peter, Polajnar Pavčnik Ada, Obligacijski zakonik (OZ) s komentarjem, knj. 2: Splošni del, GV založba, Ljubljana, 2003
- Pravni letopis 2016, Inštitut za primerjalno pravo pri Pravni fakulteti v Ljubljani IUS Software, d. o. o., GV Založba, Ljubljana 2016; dostopno na: http://www.ipp-pf.si/uploads/File/Pravni%20letopis/Pravni%20letopis%202016_low.pdf
- Ude Lojze, Civilno procesno pravo, Založba Uradni list, Ljubljana, 2002
- Zoltan Jan, Uršič Sonja, Zupanec Nuša, Javna predstavitev mnenj o privatnem šolstvu v Republiki Sloveniji, 23. marca 2007 : zbornik referatov in razprav [splet], Državni svet Republike Slovenije, Ljubljana 2007; dostopno na: http://www.ds-rs.si/sites/default/files/dokumenti/zbornik_ip_mnenj_o_privatnem_solstvu_v_rs.pdf [1.11.2018]